

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

ДОБОЈ, МАРТ 2010. ГОДИНЕ
ГОДИНА XX, БРОЈ 3366

НАСТАВАК СУЂЕЊА ДР ВОЈИСЛАВУ ШЕШЕЉУ

ПОЧЕТАК КРАЈА ХАШКОГ ТРИБУНАЛА

**Три историјска
НЕ за спас народа**

**Аргументи против уласка
БиХ у Европску унију**

**Шешељеви радикали
на Косову и Метохији**

Др Војислав Шешељ

**ИДЕОЛОГИЈА
СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА**

КНИЖАРНИЦА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.

Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ

**РИМСКА КУРИЈА
ВЕЧИТО ЖЕДНА
СРПСКЕ КРВИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**СВЕДОК ОДБРАНЕ
СЛОБОДАНА МИЛОШЕВИЋА
У ХАШКОМ ПРОЦЕСУ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2005.

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач
Српска радикална странка

За издавача
др Војислав Шешел

Уредник издања за РС
Мирко Благојевић

Редакција
Василије Шајиновић, Радислав Кањерић,
Дубравко Прстојевић, Горан Ђуковић,
Драган Ђурђевић, Неда Петрић,
Милан Лазић, Небојша Максимовић

Унос текста
Марио Малиновић

Лектура и коректура
Василије Шајиновић

Техничко уређење
Мирко Мишић

Председник Издавачког савета
Др Ђорђе Николић

**Заменик председника
Издавачког савета**
Др Бранко Надовеза

Издавачки савет
Проф. др Војислав Шешел,
Милорад Мирчић, Гордана Поп Лазић,
Драган Тодоровић, Мирко Благојевић,
Душко Секулић, Зоран Красић,
Паја Момчилов, Наташа Јовановић,

Штампа
ДОО "Драгић", Зрењанин
Ђорђа Јоановића 20,
23000, Зрењанин, тел. 023/535491
Редакција прима пошту на адресу
"Велика Србија", Трг победе 3,
11080 Земун; рукописи се не враћају
Новине "Велика Србија" уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

ЦИП - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
329(497.11)

ВЕЛИКА СРБИЈА : новине српске
радикалне стране/главни и одговорни уредник
Елена Божић Талијан. - Год. 1, - бр. 1 (12. јул
1990)- Београд: Српска радикална странка,
1990.- 30 cm

Месечно

ISSN 14529165 = ВЕЛИКА СРБИЈА
COBISS.SR-ID 19291650

ИНТЕРВЈУ:

**Мирко Благојевић: Три историјска НЕ
за спас српског народа стр. 2**

**Промоција књиге Др Војислава Шешелја
"ИДЕОЛОГИЈА СРПског
НАЦИОНАЛИЗМА" стр. 5**

**ПРИЛОГ ЗА ИСТОРИЈУ БЕШЧАСЋА:
Александар Вучић стр. 9**

**РЕАГОВАЊА:
У Сребреници није било геноцида стр. 11**

**Трибина:
Уставне промене, Европска
унија и НАТО пакт стр. 12**

**Подјела никољданских
пакетића дјечи прџаворских Рома стр. 26**

**Неда Петрић
ИДЕЈА ВЕЛИКЕ СРБИЈЕ стр. 28**

**Срђан Јосиповић
БОМБАРДОВАЊЕ
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ стр. 29**

**ШЕШЕЉЕВИ РАДИКАЛИ НА
КОСОВУ И МЕТОХИЈИ стр. 31**

Мирко Благојевић, предсједник Српске радикалне странке
Др Војислав Шешељ у Републици Српској

ТРИ ИСТОРИЈСКА НЕ ЗА СПАС НАРОДА

"Три историјска НЕ које српски народ, зарад властитог биолошког опстанка, треба рећи уставним пројенама у БиХ, и уласку у НАТО и у Европску унију уколико то значи укидање Републике Српске, нису резултат никаквог инаћења, ригидности, деструктивности било кога, већ озбиљног, дугогодишњег научно-истраживачког рада нашег предсједника др Војислава Шешеља. Принципи и начела уставно правне науке, нимало хумани принципи економске науке и искуства из наше трагичне историје нам дају потпуно за право да као народ формирамо овакве одговоре" каже за "Велику Србију" предсједник Српске радикалне странке Др Војислав Шешељ у Републици Српској, Мирко Благојевић

Пише: Новица Церовић

"Једино уз српске радикале и идеологију др Војислава Шешеља могућа је темељна обнова националне свијести и опстанак српског народа, очување идентитета и остварење темељних интереса. Све остало су или половична или опасна и погубна рјешења која у виду лутања у политичким измаглицама данас нуде разни, назови "лидери" показујући тиме да или раде за антисрпске снаге или нису дорасли изузетно одговорној дужности формулисања народних стремљења", истиче на почетку разговора Мирко Благојевић.

ВС: Господине Благојевићу шта се дешава у процесу др Шешељу?

Др Шешељ је у хашком казамату заточен већ седам година. Када је као храбри Србин добровољно одлазио

у Хаг знао је гдје иде и какве ће могућности имати да каже оно што жели. Из оног што смо сви до сад видјели може се извући реалан закључак да су услови које је имао осумњичени за паљење Рајхстага Георги Димитров, који је одабрао и коме је дозвољено да се сам брани у нацистичкој Њемачкој, били много бољи него др Шешеља у Хагу. Не постоји забиљежен случај да је неко седам година у притвору. Наш закон о кривичном поступку, у којем је доста тога инкорпорирано из англосаксонског права, говори да након потврђивања оптужнице од стране суда, оптужени не може остати у притвору дуже од годину дана. Ако се у том року не изрекне првостепена пресуда, оптужени мора бити пуштен на слободу. Др Шешељ је одмах након првог појављивања у судници дао изјаву да је спреман за почетак суђења, јер се, како је рекао, цијели живот спремао за такав процес, од момента када је одлучио да студира право па до данашњег дана. Међутим, пет година је тужилаштво чекало и одлагало почетак, без икаквих последица по процес. Насупрот томе данас сте свједоци дијаметрално супротних рјешења за којима посежу и тужилаштво и судско вијеће, а која су опет чисто насиље над правом, у случају почетка суђења др Радовану Караџићу. Караџић је евидентно неспреман за почетак процеса, али му је након уручивања оптужнице дат ултимативан рок од само пет дана за упознавање са оптужницом након чега је почело суђење. Посебан шамар не само правној науци него и здравом разуму је податак да је др Шешељ осуђен на 15 мјесеци затвора због наводног непоштовања суда. Наш закон је по томе јасан да суд не може досудити вишу казну од оне коју тражи тужилаштво. У овом случају тужилаштво је тражило максималну казну до 4 мјесеца, а судско вијеће је, по моделу средњевјековне инквизиције која му је очито узор, досудило четири пута већу казну. Али и ово ће морати кад тад да се заврши.

ВС: Када?

Ми се надамо скором доласку др Шешеља у Србију јер смо убијеђени да ће растурање монтиране оптужнице бити најмање исто онолико ефикасно и успјешно као и до сада. Из онога што је већ изнесено и изведено видљиво је да ни један свједок није довео др

Шешелја у било какву везу са било којим злочиним, јер га није ни било. Подсјећам да др Шешел није ни оптужен да је починио било какав злочин већ за "вербални деликт" који је наводно учинио у својим говорима подстрекавајући некога на чињење дјела. И таква конструкција тужилаштва је врло, врло упитна по својој логичкој структури и требала је у старту бити одбачена, јер је у вријеме које се наводи у оптужници др Шешел био у опозицији па се оправдано поставља питање које је инструменте могао примјенити да било кога примора на било какво чињење.

ВС: И Вас су, појединци у Србији, покушали увући у одређене монтиране приче како би што више наудили одбрани др Шешелја?

Издајство Томислава Николића и Александра Вучића је посебна прича. Они су, на жалост, врбовани од западних обавјештајних служби и инструисани да стану

на страну Хашког тужилаштва. Као праве марионете дали су све од себе да лажима додатно искомпликују положај човјека који им је био дугогодишњи пријатељ. Тако су у октобру 2008. године по налогу тужилаштва измислили некакав атентат који, како су тврдили, припремамо војвода Василије Видовић и ја на њих двојицу, помињући некакво изазивање крвопролића у Хртковцима. Многи су помислили да се ради о пропаганди и надувавању политичке атмосфере пред тадашње локалне изборе у Руми. Међутим, упућенијима је одмах било јасно да су са том причом жељели да постигну поене негдје другдје, код оних који су их и наговорили на покушај разбијања најјаче српске политичке странке. Они су првенствено подупирали причу Тужилаштва у Хагу радећи по инструкцијама оних који и стоје иза оптужнице др Шешелја. Та прича је ишла у правцу: "тужилаштво је оптужило др Шешелја због подстрекавања људи да чине ратне злочине, а он и након шест и по година проведених у Хагу ради потпуно исто.

Наводно, својим говорима у Хагу подстиче мене и војводу Видовића да чинимо злочин. То је монтирана лаж јер је Василије Видовић Васке болестан и тешко се креће, док сам ја за своју "умјешаност" сазнао из новина. Др Војислав Шешел је у овом преломном историјском моменту и те како потребан Србији, Републици Српској, српском народу, Српској радикалној странци и породици.

Странка је изложена покушају жестоког диригованог удара, издајом и продајом страначких и идеолошких интереса од стране Вучића и Николића. Њихову издају је прва поздравила Наташа Кандић, а потом и амбасадори страних земаља. У том реду су били сви они који не желе добро српском народу, сви који су поздравили отцјепљење Црне Горе од заједничке државе, који су признали Косово и Метохију, учествовали у бомбардовању Србије због Косова и Метохије, који сад дају жестоку подршку војвођанским сепаратистима. Они прижељкују разбијање Српске радикалне странке и подстрекавају покушај убиства др Шешелја у Хашком казамату јер знају да је његова идеологија и борба једини пут опстанка српства.

ВС: У Босни и Херцеговини и Републици Српској је прилично узаврела политичка позорница. Шта чинити?

Пред нама као народом стоје три питања и зависно од тога какве одговоре на њих дамо зависи и каква ће

бити будућност и нас и генерација које долазе. Одговори се налазе у идеологији наше странке коју је поставио председник др Војислав Шешел. Одговори нису резултат никаквог инаћења, ригидности, деструктивности већ једног квалитетног дугогодишњег научног рада нашег председника др Војислава Шешелја. И када кажемо не уставним промјенама, не Европској унији и не НАТО на то нас упућују и принципи и начела уставно-правне науке, нимало хумани принципи економске науке, али и искуства из наше трагичне историје. Наша идеологија нуди будућност српском народу на овим просторима, јер саопштава и освјешћује ко су Срби и каквим циљевима су тежили кроз историју. Она спречава процес брисања националног идентитета и ако је не прихватимо сасвим је сигурно да као народ нећемо имати будућност. Добро је што и друге политичке партије које су прије три године биле на становишту да треба прихватити априлски пакет уставних амандмана из 2006. године, да треба што прије ући у НАТО и Европску унију, сада показују висок степен резерви и према Европској унији и према НАТО и у потпуности одбацују априлски пакет.

ВС: Али притисци су велики?

Да, велики су притисци на актуелну власт Републике Српске и, морам рећи, председника Владе Милорада Додика. Док год долазе од представника западних

земаља или из Сарајева, ми ћемо бити уз власт РС. Добро је што РС истрајава на непризнавању такозване државе Косово од стране државе Босне и Херцеговине, јер Косово не смије никада бити признато ни од БиХ ни од Републике Српске. Наши изабрани представници имају уставно правне механизме да то спријече. Добро је и што власт сада тражи разлоге да постанемо војно неутрални и што више нема оних еуфоичних прича како НАТО нема алтернативу. Исто је и са Европском унијом. Улазак у Европску унију би заправо значио губитак Републике Српске, јер се прије уласка морају провести темељне промјене садашњег устава БиХ. То није никакво инаћење српских радикала, већ је чињеница да би ми, као земља са оваквом привредом, са оваквим степеном развијености, уласком у Европску унију угасили било какву производњу. Постали бисмо земља тржиште за производе Европске уније и земља из које би Запад црпио јефтине сировине, прије свега руде, воде и шуме. Незапосленост и сиромаштво, општа биједи и глад који су и данас велики тек онда би постали огромни и несношљиви. Уосталом то може да се види и на примјеру земаља бившег источног блока Румуније, Мађарске и Бугарске.

ВС: Много се прича и о укидању виза као новој "нади и уводу у благостање"?

Ни у какву везу не треба доводити безвизни режим као могућност слободнијег путовања по земљама Шенгенског споразума на једној страни и улазак у Европску унију на другој, јер Шенген не условљава да неко ко је у том систему буде и члан ЕУ. Швајцарска никада није била нити ће постати чланица Уније, а њени грађани могу да путују по земљама Европске уније. Исто тако има много земаља које су чланице Уније, а визе су им потребне за поједине земље Европе, као на примјер за Велику Британију и Ирску. Није истина ни да је улазак у НАТО услов за улазак у Европску унију, јер Турска највјероватније никада неће постати чланица Европске уније, а годинама је чланица НАТО.

ВС: Ви сте за или против референдума о останку страних судија и тужилаца у БиХ?

Треба бити реалан и запитати се који је циљ референдума, какви ће бити резултати у смислу уставно правних последица које ће изазвати? Прича о референдуму је нешто што Устав БиХ не познаје и у њему нема ни трага од те институције. Да би се одржао референдум и да би он проузроковао правне последице потребно је да имамо Закон о референдуму, а то је комплексна материја. Закон би морао да каже какав је референдум, шта значе резултати, на који начин се примјењују да ли ће бити претходни, накнади, савјетодавни, обавезујући. Постоји и објективан проблем што се такав Закон не може лако донијети, јер сада имамо ситуацију да на уставом и законом превиђен начин муслимански представници у Вијећу народа већ пола године блокирају законодавни рад Народне скупштине

РС. Кад су се појавили проблеми, СДС и отпадници из наше странке као што је Миланко Михајлић, кренули су у политикантску кампању заговарања референдума из пuke жеље да напакују Милораду Додика и продубе његов сукоб са ОХР. Само зато, а не због интереса народа, сада од Додика траже да проведе референдум. Сасвим је јасно да на њега не би изашли муслимани. Такође је јасно да би референдум успио, јер би изашла огромна већина грађана РС од којих би се преко 90% изјаснило против одлука које је, на жалост, повукао високи представник.

ВС: Какав је Ваш став по том питању?

Ми имамо јасан и непромијењен став од момента доласка страних судија и тужилаца да нам никада нису ни требали овдје. За разлику од неких којима су били добри када су доносили одлуке које су им одговарале, а данас су против њиховог останка, нама никада нису требали, јер сматрамо да имамо довољно добрих и судија и тужилаца. Улога странаца, посебно у Одјељењу за ратне злочине је за Српску радикалну странку процес "три-

бунализације" судства, вулгарно преношење антисрпске приче из Хашког трибунала на суд БиХ. Ако погледате податак да су у Хашком трибуналу оптужена 93 Србина, 31 Хрвата, 14 муслимана, 6 Албанаца и 3 Македонца, да се Србима изричу казне од 20 година робије до доживотног затвора, док се остали ослобађају и поред констатација да су евидентни злочини који су почињени над Србима, онда је све јасно. Пошто је подизање оптужница у Хагу завршено у децембру 2005. године речено је како се остали злочини требају процесуирати

у БиХ. Тим, чисто политичко-манипулативним потезом, тежило се да се неутралише незадовољство српских жртава неправдом демонстрираном у Хашком трибуналу. Једноставно је пажња збуњених жртава пребачена на Сарајево. Међутим, сада се иста монтирана неправда наставља у Суду БиХ. Прво се масовно суди Србима док се други поступци обустављају. Свједоци смо недавних препада по Бијељини када су хапшена три припадника Специјалне полиције РС: Душко Јевић, Мане Ђурић и Зоран Илић. У Чајничу је, уз демонстрацију силе, ухапшен Милун Корњача. То је нешто чему се морамо као народ супротставити. То су хапшења које иницира Суд БиХ, и која страшно подсећају на акције владиних снага у Турској уперене против Курда. Паралела је очигледна: неке наоружане формације послане из Сарајева упадају у Чајничке док изнемањени становници уопште не знају шта се дешава ни ко се хапси.

ВС: У Србији је странка под ударом оних који је, по страном диктату, покушавају ослабити како би ослабили српску националну идеју. Шта је у Српској?

Српска радикална странка др Војислав Шешељ је овдје јача из дана у дан. О овоме о чему смо причали у овом разговору причаћемо народу широм Српске. Планирали смо да одржимо велики број промоција књиге "Идеологија српског национализма" др Војислава Шешеља. Већ смо их одржали осам, а намјерамо да их одржимо најмање 50. Одржаћемо и осам трибина у већим центрима Српске на тему "Уставне промјене, Европска унија и НАТО". То је припрема за предстојеће изборе заказане за октобар 2010. године на којима ћемо, сигуран сам, остварити добре резултате, јер повјерење које су нам грађани указивали раније почиње да се враћа. Тако је увијек у преломним историјским тренуцима. Народ овдје постаје све свјеснији снаге идеја др Војислава Шешеља и једине Српске радикалне странке.

У организацији Општинског одбора СРС др Војислав Шешељ у Бијељини одржана промоција књиге др Војислава Шешеља **ИДЕОЛОГИЈА СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА**

КЊИГА С ПУНОМ ИСТИНОМ О СРПСКОМ НАРОДУ И ЊЕГОВОЈ ИСТОРИЈИ

Полазећи од научног и публицистичког дјела проф. др Лазе Костића због којег је овај врсни научник по завршетку Другог свјетског рата морао напустити своју отаџбину и потуцати се по свијету, др Војислав Шешељ је, након вишегодишњег властитог научног истраживања, написао обимну књигу Идеологија српског национализма. Дјело које представља сагледавање пуне истине о историји српског народа на балканском простору. Неподијељено је мишљење читалачке јавности, а такво је мишљење и др Шешеља да ова књига представља његово најзначајније дјело. Полазећи од значаја дјела и из поштовања за свог предсједника који је као притвореник већ низ година неправедно утамничен у злогласном хашком казамату, Општински одбор Шешељевих радикала у Бијељини уз подршку руководства странке у Републици Српској приредио је промоцију управо књиге Идеологија српског национализма. Промоцију је отворио Мирко Благојевић, предсједник СРС Др Војислав Шешељ у Републици Српској. О појединим сегментима књиге говорили су: Миленко Митровић, предсједник Општинског одбора СРС Др Војислав Шешељ у Бијељини, Ненад Марковић, потпредсједник, чланови Одбора Ана Боровчанин, Драгана Госпавић, Небојша Максимовић, Рада Михајловић, Цица Радишић и Неда Поповић

Изводи из излагања

Мирко Благојевић - председник

Шешелјевих радикала у Републици Српској:

- Имао сам част да будем један од првих који је добио ову књигу од аутора, др Војислава Шешелја. Добио сам је 31. 10. 2002. год. на Светог Луку, крсну славу нашег председника. Тада ми је рекао да је ово његово најзначајније дјело последице којег му неће бити жао ни умријети. Наравно, ми који смо је читали, данас можемо да жалимо што нам оваква књига није била доступна деведесетих година двадесетог вијека. Сасвим је сигурно да би нам историја била другачија, јер би нам много помогла у сукобима који су се десили на овим просторима, сукобима који су српском народу наметнути. Да смо је имали тих деведесетих година, сасвим сигурно бисмо знали на вријеме ко су нам пријатељи, ко су нам непријатељи, какву државу треба да створимо и ко ће нам у томе помоћи, а од кога треба да се чувамо.

Драгана Госпавић (1984) економиста:

- Др Шешелј је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију "Научно и публицистичко дело проф. др Лазе Костића". Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дјело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма.

Лаза Костић он је приказао основне фундаменте Српске националне свести и традиција из посматрачког угла првенствено страних аутора. Основна Костићева књига "Образовање и одржавање српске нације према страним писцима", издата тек 1978. године у Швајцарској, почиње следећом констатацијом: "Смешно је и помислити да је и један данашњи народ Европе расно чист. Српски народ спада у релативно најчистије народе Европе баш у расном погледу, он се најмање мешао са странцима и одржао сопствене особине, своју крвну композицију."

Други фактор очувања Српског национализма била је православна црква. Турско друштво је настојало на потпуном прожимању верске и државне организације, између вере и закона разлике није било. То Костић објашњава на следећи начин: "Освајач није хтео да верске разлике отклања силом, он је оставио веру својим потчињеним народима па је чак обећао да ће је штитити".

Страни аутори истичу и огроман значај Српске породице за очување српске националне свести. Никола Томазе пише: "Каква је породица такав је и народ". Између толико јада, велика је утеха што је српска породица очувала свете и миле домаће везе у оним крајевима који још нису покварени туђински духом и обичајима.

Џица Радишић (1980) дипл. економиста:

- Ово дело др Војислава Шешелја се одликује критичким приступом и анализом, а аутор се овде потврђује као стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, филозофских, социолошких, студија, дјела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима доводећи их у хармоничан облик.

Једна од тема ове књиге, под називом "Идеолошки и политички коријени модерног српског радикализма", говори о коријенима српског национализма, о успону и паду Српске радикалне странке, о њеним активистима и напорима да се реализује српска идеологија - стварање Велике Србије.

Један од твораца српске националне идеологије био је Никола Пашић који је своју политичку каријеру започео као присталица социјалистичке и радикално-демократске идеологије Светозара Марковића и његовог покрета против апсолутистичке владавине династије Обреновића. Пашић је створио политички програм у коме су радикали захтијевали промјену устава, слободу штампе, слободу удруживања, јавног окупљања и политичке акције, независност судства, реформу школства и локалну самоуправу.

Радикали су већ у старту штитили интересе народа. Борили су се против владајуће династичке бруталности, полицијског насиља и чиновничке незаконитости. Али су се кроз своје дјеловање увијек ослањали на Русију, моћног савезника радикала.

Либералистичке идеје радикала шириле су се кроз народ, што потврђује народно повјерење и избор првих радикалских посланика у Народној скупштини Србије 1874. године.

Неда Поповић (1984) дипл. правник:

- Кроз бројне научне радове, скупштинске говоре, телевизијске мегдане, радио емисије, др Војислав Шешелј, између осталог, истиче и идеју Велике Србије и њене западне границе: Карлобаг, Огулин, Карловац, Вировитица.

Шешелју замјерају и саму употребу овог термина који је, према историјским списима, први употребио гроф Ђорђе Бранковић 1683. године, у вријеме док су Турци опсиједали Беч. Бранковић је аустријском двору понудио писани елаборат ослобођења и уједињења свих српских земаља у Велику Србију, која би дефинитивно спријечила даље турске продоре у централној Европи.

Ана Боровчанин (1990) студент:

- Књижевни језик настао на основама штокавског дијалекта заједнички је језик Срба и Хрвата од 1850. године, када је Бечким договором о књижевном језику између представника Срба и Хрвата прихваћен и за Хрвате вуковски српски језик, утемељен на народном говору. Српски представници су прихватили да и

Хрвате уврсте у баштинике српског језика, понајприје јер је у хрватским крајевима живио и српским језиком се служио велики број Срба католика.

Рада Михајловић (1981) дипл. економиста:

-Непромишљени југословенски експеримент је проузроковао велику трагедију српског народа. Упркос томе, послје Другог свјетског рата велики број Срба као омамљен је слиједио ту идеју, слијеп и глув за све контрааргументе.

Срби су до савршенства имали изграђену националну свијест, онда када је мало који народ имао, а нарочито наши сусједи.

Као народ били смо једно, али смо били држављани и поданици разних власти и домаћих и туђих а то нас је коштало слободе и србовања. Одмах после Првог свјетског рата конституисано је југословенство коме се свако морао покорити. Српство је морало бити жртвовано да би се створила нова народност. Од тада су Југославију чиниле четири народности: Југословени, Срби, Хрвати и Словенци. Тада су Срби били натјерани на продају...

Стварањем Југославије Срби су изгубили слободу србовања, слободу истицања српских амблема и затава и слободу да пркосе околини што су Срби.

Др Војислав Шешељ истиче, да није дошло до формирања Југословенске државе, Срби би гледали српске интересе, политички видици им не би били замагљени и не би били занесени југословенским феноменом.

Ненад Марковић (1983) дипл. правник:

- Као исконско српско, ћирилица је једино наше писмо које се користи од десетог вијека. Како је Лаза Костић рекао: "Руси су је од нас примили, а не ми од Руса". Ћирилица је настала прије одвајања источне од западне цркве, прије Светог Саве и прије наше аутокефалне цркве. Она је настала када међу Србима тешко да је

било писмених људи, сва наша писменост и сва наша култура изражена је у њој. Ми Срби немамо у цијелој својој културној историји ништа прије ње, наша видна култура с њом започиње, она се у ћирилици огледа.

Миленко Митровић (1980) економиста:

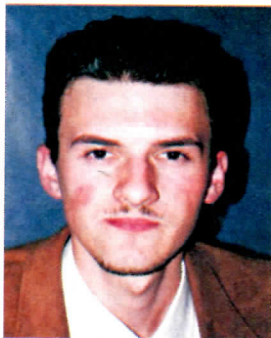
- У свом капиталном дјелу "Идеологија српског национализма" др Шешељ као неоспорни лидер свих српских патриота, бриљантно је обрадио и тему "Србија у доба Немањића, успон и пад српског царства"

Говорећи о развоју српске средњовјековне државе, др Шешељ истиче Саву Немањића и 1219. годину, када је овај издејствовао

независност Српске цркве, као кључне факторе успона државе Немањића. Наиме, послје успостављања самосталности Српске цркве, Стефан Првовенчани је напустио прозападну орјентацију и преусмјерио се на Исток. А, Стефаново крунисање је учврстило државну независност Србије.

И данас када је српство у кризи, када са свих страна вреба издаја, када нам отимају земљу, када изопачене судије хашког Трибунала немилосрдно ликвидирају српске великане, Српска православна црква нам улива вјеру и наду у боље сутра. А то боље сутра ће доћи, јер доћи ће и он проф. др Војислав Шешељ, наш лидер, српски јунак који је већ заузео мјесто у историји, у судским анализама и у нашим срцима.

Небојша Максимовић (1984) апсолв. права:

- Значајан дио књиге проф. др Војислава Шешеља Идеологија српског национализма посвећен је Босни и Херцеговини.

Босна и Херцеговина, двије старе српске земље, нису у довољној мјери добиле пажњу у српској историографији јер се у изучавању наше прошлости акценат, по правилу, ставља на друштвено - политичка збивања

у Србији и, дјелимично, у Црној Гори. Босна је у том ланцу често остајала на зачелју па је отуда ово капитално дјело др Шешеља утолико значајније као прилог изучавању њене прошлости, која неумитно условљава и вријеме у коме живимо.

Тринаесто поглавље "Идеологије српског национализма", насловљено синтагмом "Српска Босна", у себи садржи и питања и одговоре на бројне дилеме.

Најзначајнији дио ове главе повећан је анализи етничких односа, мада је проф. др Војислав Шешељ доста простора дао и вјерској проблематици која је кључ за разумијевање и савремених и национално - политичких проблема.

Ако је историји БиХ дат маргиналан значај у контексту историје Срба, онда је етнички проблем добио исти значај и улогу у оквиру историје Босне.

Овдје не можемо а да не поменемо велики политички утицај на начин размишљања оних који су писали о Босни.

Познато је да историју пишу побједници, а побједници на овим просторима често нису били заинтересовани да свједоче у корист истине.

У разјашњавању етничких проблема данашњице потребно је поћи јод најстаријих докумената. У свим хроникама и повељама Средњег вијека, у којима се говори о етнициету становништва Босне, може се, било на непосредан или посредан начин, доћи до закључка да је српска народна компонента апсолутно доминантна. Као приближна српско - хрватска етничка граница обично се узимају ријеке Врбас у западној Босни и Цетина у средњој Далмацији.

Ове податке налазимо у дјелу византијског цара Константина Порфирогенита из 10. вијека. У Дукљанској хроници из 12. вијека Србија се као држава састоји од Рашке и Босне. Римске папе у својим повељама Босну називају српском земљом.

Босански бан Матеј Нинослав у три повеље издате у Дубровнику током 13. вијека народ своје земље назива српским, а вијек касније Стјепан Котроманић каже у својим повељама да су писане српским језиком.

Постоји мноштво оваквих докумената, протоком времена њихов број се увећава, али не постоји ниједан који би оспорио присуство српског народа на територије западно од Дрине.

Тврдње да су Босна и Херцеговина српске земље, полазећи од етничке и језичке компоненте, нису новијег датума. Међутим, ова чињеница никада није била снажно наглашена у нашој историографији.

Током периода Аустро - Угарске владавине српска прошлост ових крајева је систематски прикривана, а истовремено је лансирана теза о "босанској нацији" као јединој аутохтоној етничкој заједници. Према замисли бечког двора, креирањем вјештачког бх. идентитета, Срби би се одвојили од своје матице, а Србија би се тиме заувјек морала одрећи претензија на западне српске земље. Парадоксално, ову идеју о босанској нацији као јединој у БиХ, у пракси је спроводио Бењамин Калај који је у свом дјелу посвећеном историји Срба дошао до закључка да је у Босни вијековима постајао само један народ - српски.

По именовану за управника БиХ, Калај је забранио штампање своје књиге јер су политичке директиве из Беча ишле за тим да се угуши истина.

Занимљив је однос њемачке и аустријске историографије о етничкој прошлости Босне. Прије Берлинског конгреса 1878. ниједан иоле озбиљнији бечки историчар није оспоравао да су Босна и Херцеговина српске земље, а после њега дошло је до драматичног заокрета. Србима се одједном оспорава историјско право на ове земље, измишљају се теорије о хрватској прошлости или о изворном бошњачком идентитету.

Франц Фердинанд је једном приликом рекао да у "босански лонац" треба убацити православље, муслимане и католике и пустити да на површину испливају само Хрвати.

У Краљевини Срба, Хрвата и Словенаца овој теми је посвећено мало пажње како се, тобоже, не би вријеђала хрватска сујета и кварила политичка ситуација. Хрватска мегаломанија, заиста, није имала границе.

Колико им је било битно да добију територију Босне или макар њен дио, најбоље показује фамозни споразум Цвјетковић - Мачек из 1939. године којим је створена Бановина Хрватска у чији састав су ушли значајни дијелови Херцеговине, те сјеверне и централне Босне. Тиме је учињем први корак ка сецесији Босне и Херцеговине из Краљевине Југославије и стварања потоње злочиначке творевине НДХ.

Хрватски историчари усташке орјентације уложили су много напора да докажу наводно "хрватско државно право" на територије некадашње централне југословенске републике. У ту сврху је популаризирана теза Иве Пилара коју је он изложио у својој књизи "Југословенско питање". Пилар је тврдио да је већинско становништво Босне хрватско, рачунајући католике и муслимане заједно. "Правих" Срба, по њему, у ствари и нема већ су то, наводно, потомци православних Влаха који су били србизирани дјеловањем СПЦ.

Околност да Пилар није могао навести ниједан релевантан доказ за своје тврдње говори о карактеру његових ставова. Али, су они и дан - данас радо читано штиво по католичким самостанима у западној Херцеговини.

Нова комунистичка власт после 1945. године је настојала водити политику националног паритета. То је можда било цјелиходно политичко рјешење, али се није смјело примјењивати и у историографији. Још у току Другог свјетског рата одлуком ЗАВНОБиХ-а учињена је велика историјска неправда једном народу, а за рачун остала два: Утврђено је да БиХ није ни српска, ни хрватска, ни муслиманска већ и српска и хрватска и муслиманска. До тада је Босна била само српска, словила је тако још од досељавања Словена током шестог и седмог вијека и тај етницитет је био доминантан кроз цијелу њену прошлост. Све до 1943. године и неутемељене одлуке ЗАВНОБиХ-а.

И умјесто да све територије припадну Србији, било као независној држави која би из Другог свјетског рата изашла као побједник, било као федералној јединици у оквиру обновљене Југославије, Босна је конституисана као посебна уставнополитичка творевина у новој Југославији.

Чињеница да су Срби искључиво православни је новијег датума. Током средњег вијека, значајан дио српског народа је био у окриљу Римокатоличке цркве, нарочито у Босни, Херцеговини, Далмацији и Црногорском приморју. У Босни је током 12. вијека постепено јачао покрет "крстјана" а доласком Турака у 15. вијеку један дио српског народа се конвертује у ислам. Све до почетка 20. вијека сви научни кругови Европе су и босанске муслимане и католике званично третирали као Србе. Дјеловањем друштвено-политичких фактора од босанских Срба три кофесије настају три посебна народа. И поред тога, они су и даље нераскидиво судбински повазани. То су показала и најновија археолошка открића у Бијељини од прије неколико година када је у темељима Атик-џамије откривен знатан број хришћанских редњовијековних споменика-стећака. Изгледа да је на овим просторима потребно мало дубље закопати да би сјај минулих вијекова српске прошлости постао дио наше стварности.

АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ

Секташ Аца у децембарском издању Велике Србије из 2007. године пише о Николи Поплашену бившем предсједнику РС и бившем радикалу: "кукавица која је гледала да спаси своју задњицу, апсолутно запостављајући истину, правду, националне, страначке, па и интересе својих пријатеља". Само неколико мјесеци касније Вучић је издао СРС, српске националисте, одрекао се Велике Србије, постао европејац и ... пошао стопама Николе Поплашена

"Ругала се руга" - Александар Вучић

Српски народ је у својој вишевековној историји имао величанствене јунаке који су својим херојством и храброшћу наш народ учинили великим и посебним.

Управо су такви изванредни људи Србима обезбједили мјесто међу слободарским народима који се увијек боре против неправде и агресије, против злих и моћних. Све од Немањића па до данашњих дана било је храбрих појединаца који су се на разне начине хватали у кошгац са злом и неправдом. Једни су се борили молитвом и постом како то доликује хришћанима, други пером и оштром ријечју, а неки су се за слободу и правду морали борити и мачем.

Ми се тим херојима дичимо и поносимо и нико на свијету нам то не може одузети.

Највећи српски националиста, најобразованији и најинтелигентнији живи Србин, антиглобалистичка икона, професор доктор Војислав Шешел, је један од тих јунака. Сваки честити Србин то и данас препознаје, а будуће генерације ће, у то сам сигуран, још више знати да цијене његову идеологију и борбу до изнемоглости против тираније САД-а, ЕУ и других српских непријатеља.

Али, у сваком житу има кукоља. И у српском народу било је "плахих и лакомих" који су "мијењали вјеру за вечеру", који су се клањали окупаторима и љубили им скуте. И данас има оних који су се ради личних интереса ставили у службу непријатеља. Има оних чија ријеч ништа не вриједи, који су спремни све продати и издати због долара и евра, па и народ, родитеље и браћу. Српски народ је такве издајнике увијек жигосао, стављао на ступ срама, ругао им се и одбацивао их, јер нема већег кукавичлука од издаје својих најближих.

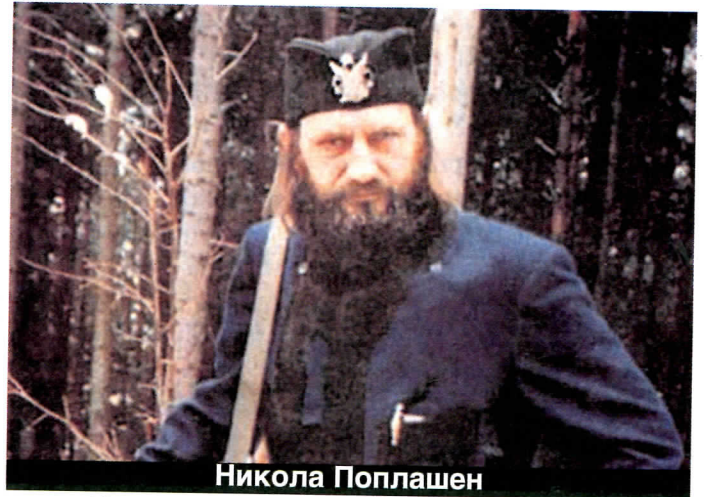
То је и највећи пораз који се може догодити једном човјеку, то је потпуна људска пропаст. Ипак, издаја Томислава Николића и Александра Вучића из септембра 2008. је нешто невиђено у досадашњој српској историји. Таква брука и срамота, лицемјерје и дволичност до крајњих граница, незабилежени су. Окретањем леђа Војиславу Шешелу у тренутку док он робује у хашкој тамници, Вучић и Николић су се сврстали у редове најгорих српских изрода и отпадника. Погазили су сваку своју ријеч, плънули на каријеру и на цио живот. Невјероватна је метаморфоза која се десила овој двојници несрећника, бившем замјенику предсједника Српске радикалне странке и бившем генералном секретару странке. Очигледно је да то нису више они исти људи који су годинама били вође српских радикала

и националиста, а можда и они нису ни били искрени.

Оно што је посебно увриједило све српске радикале и искрене патриоте је поступак Александра Вучића. На једном примјеру видјејемо сву његову недоследност, лицемјерје и бешчашће. Секташ Аца у децембарском издању Велике Србије из 2007. године пише текст о бившем српском радикалу и предсједнику Републике Српске, Николи Поплашену, и о њему каже да је: "кукавица, који је гледао да спаси своју задњицу, апсолутно запостављајући истину, правду, националне, страначке, па и интересе својих пријатеља".

Вучић пише: "Покушавао сам у себи да пронађем било какво оправдање за издају идеја, програмских начела и пријатеља, коју је Поплашен починио 2002. године."

Даље: "Никола Поплашен је издао све што је говорио и радио, нажалост, и због ситних материјалних интереса" и "врхунац бешчашћа представља недовољно јаку синтагму да опише величину недела Николе Поплашена."

Никола Поплашен

Ове ријечи написане су руком Александра Вучића у децембру 2007. године, само неколико мјесеци прије доношења одлуке о напуштању СРС-а и издаје Војислава Шешела и стотина хиљада српских радикала и националиста. Шта рећи за овај текст?!

У српској Херцеговини би рекли: "Ругала се руга, па постала друга!"

Само десетак мјесеци касније, изрод Вучић забија нож у леђа човјеку који му је крстио дјецу. Само је та чињеница довољна да свако објективан и реалан устврди да је његова издаја много већа и гора.

А ако додамо да се ради о Војиславу Шешелу, који се у том тренутку бори против немани зване Хашки трибу-

нал, који се налази усред инквизиторског, дугогодишњег поступка и коме хашки тужиоци спремају убиство, Вучић заслужује назив безобзирног издајника. Све је то отпадник Аца учинио на јадан и биједан начин уз фарсу око тобожњег размишљања да напусти политику и патетичних наступа по медијима.

Аца тужног лица, набрајао је послове којима ће се бавити по повлачењу из јавног живота Србије и ушао је у воз који путује у иностранство. Вријеме је показало да смо тада, а и много пута касније, из уста садашњег "доглавника" тзв. Српске напредне странке, чули гнусне лажи. Када су се камере искључиле он је изашао из воза и уз цинични осмјех довршио свој јефтини, вашарски трик.

Оптужујући Поплашена за издају због изјаве коју је овај дао истражиоцима хашког тужилаштва 26. 11. 2002. године, Вучић још каже да "Нико објективан, нико рационалан, али и ниједан иоле добар човек, неће моћи да опрости Поплашену, усудио бих се да кажем, анти-српски неморал и безобзирност, којима је изневерио и људе који су му веровали и идеју за коју смо се некада заједно борили. Како год да се заврши суђење у Хагу, Шешелево место у српској историји се зна, а Никола Поплашен остаће само мали провинцијски политички слуга западњачког окупатора." Александар Вучић овдје као да пише сам о себи. Са ове кратке временске дистанце посматрано, ове се ријечи много више односе на њега, него на Николу Поплашена, чија је издаја несумњива.

Вучић је док је био на стазама српског радикализма био омиљен међу млађим српским националистима. Његов лик је био препознатљив као жестоки заговорник идеје Велике Србије и борбе против америчког хегемонизма. У томе је његова издаја немјериво већа. Издао је стотине хиљада добих и поштених људи који су му на митинзима скандирали: "Ацо Србине!".

Издао је слободарску идеју Велике Србије, која је за сваког Србина светиња и, коначно, издао је сам себе. Свако иоле поштен, са трунком морала, не би имао храбрости да се након тога појави на улици, телевизији или на јавним скуповима.

Како те прни Александре, није срамота? Како можеш погледати у очи и једног бирача СРС-а, а камоли бивше пријатеље, српске радикале?

Али, он се на томе не зауставља. Очигледно је да га нешто копка, нешто му не да мира. Код обичног човјека прорадила би савјест, али код Вучића не. Он наставља са лажима и подвалама према бившим колегама. Оптужује председника Српске радикалне странке Др Војислав Шешел у Републици Српској, Мирка Благојевића и Василија Видовића Васкета, да су припремали његово убиство у сремском селу Хртковци. Вучић оптужује двојицу легендарних, српских војвода из отаџбинског рата и при томе не прилаже никакав доказ, нити наводи одакле му ти подаци. Још смјешније и бесмисленије су Вучићеве оптужбе да је организатор његовог наводног убиства Војислав Шешел. На који начин је то Шешел

урадио кад су му телефонски разговори прислушкивани?! Како нико други не зна ништа о томе. Вучић и Николић, по узору на хашке инквизиторе, оптужују Војислава Шешела за вербални деликт и за говор мржње. На тај начин посебно Александар Вучић поткрепљује хашку оптужницу и ставља се у службу највећих српских душмана.

Оно на шта су највише кивне све српске патриоте је нагли заокрет у његовим политичким схватањима и на глобалном и на локалном плану. Врхунац његове издаје је посјета САД-у у октобру 2009. и додворавање тамошњој јавности. Вучић се сам нуди да буде сарадник америчке власти и као јефтина наметљива уличарка маше рукама и позива "великог брата" да баш њега изабере. У ту сврху је у вашингтонском институту "Вудро Вилсон" одржао предавања уз неукусно улизивање САД-у, величајући америчку спољну политику и понизно се клањајући свакоме ко прича енглески језик у Вашингтону. Чак су и неки званичници ДС-а и ДСС-а рекли за Вучићев говор да звучи као да је написан у Стејт департменту.

Наравно, то му је било све узалуд, јер га у Вашингтону није примио ни један функционер америчке извршне или законодавне власти. Али је остао горак укуса поводом Вучићеве прве посјете САД-у и сваки национално свјесни Србин осјећа гађење према таквом понизном понашању.

Александар Вучић је изгледа заборавио шта су нам ти злочинци у прошлости урадили. Заборавио је малу Милицу Ракић из Батајнице коју су убили НАТО зликовци. Опростио је Американцима касетне бомбе, осиромашени уранијум и многе друге злочине, који су нам свјетски тирани учинили или организовали. Кратко је памћење новокомпонованог америчког сужња.

Мирко Благојевић - председник Српске радикалне странке Др Војислав Шешел
У Републици Српској, на конференцији за штампу од 12.01.2010 године

У СРЕБРЕНИЦИ НИЈЕ БИЛО ГЕНОЦИДА

"Иницијатива председника Републике Србије Бориса Тадића је да се у српском Парламенту донесе резолуција о наводном геноциду у Сребреници је необјашњива, шокантна и контрапродуктивна. Њом се српском народу жели ставити печат геноцидности иако никаквог геноцида није било", истакао је председник СРС Др Војислав Шешел Мирко Благојевић

За разлику од Бориса Тадића, који се након 15 година од овог догађаја прави миротворцем, СРС Др Војислав Шешел је још на почетку сукоба јавно осуђивала све злочине над несрбима у БиХ.

"Ја сам још 1992. године када је, глава била у торби јавно осудио убиства у Бијељини. Имао сам храбрости да кажем истину. Први сам српски политичар уопште који је отишао на комеморацију у Сребреницу. Гдје је тада био Тадић? Сваки злочин мора бити осуђен, сваки злочинац процесуиран и то је став странке и др Војислава Шешела, али Срби не смију пристати на неистину о наводном геноциду, јер она има огромне моралне и културолошке последице. Геноцида у Сребреници није било! То тврдим као експерт у Тиму одбране др Шешела, као правник и као познавалац међународног кривичног права," нагласио је Благојевић.

Он је оштро осудио и Тадићево позивање на извјештај Владе Републике Српске према којем је 27.000 војника и полицајаца из Српске убило око 8.500 грађана Сребренице, јер је тај акт донесен под притиском странаца. Сви који су радили у наводној Комисији морају бити проказани до краја живота и док траје српски народ. Несхватљиво је да се неки од њих данас појављују на телевизији дајући изјаве не о извјештају који су писали већ о - економском стању у

Српској," казао је Благојевић. Он је упозорио да се у Хагу пише још 7 пресуда сличних Крстићевој док се у процесу Радовану Караџићу појам геноцида проширује на још 10 градова у БиХ.

Тадићеви потези су, нагласио је Благојевић, и политички несхватљиви, јер се њима постиже само лично додворавање западним менторима. Српска радикална странка Др Војислав Шешел ће, по цијену да остане усамљена, бити доследна доказивању да је пресуда Хашког трибунала генералу Крстићу у којој је први пут поменут појам геноцида неправедна и политички обојена.

Српска радикална странка осуђује сваки злочин. Увијек се залагала и увијек ће се залагати да конкретни починиоци одговарају. Зашто се упорно избјегава разговор о чињеници да је манипулисањем подацима и пропагандом, злочин у Сребреници проглашен за геноцид, што никако не може бити. Све са циљем да се српски народ прогласи за геноцидан.

Чињеница је да није било геноцидне намјере и да није страдала ни једна жена, ни једно дијете. Чињеница је да се све вријеме манипулише бројем страдалих, који се, с једне стране невјероватно преувеличава, а с друге стране се у тај број урачунавају и погинули од деведесет друге до деведесет и пете године.

Комеморацији у Поточарима 11. 7. 2005. године присуствовала је делегација Шешелевих радикала (на слици Изет Салихбеговић - потпредседник ОО СРС у Бијељини и Мирко Благојевић - председник СРС Др Војислав Шешел у Републици Српској

Уставне промјене, Европска унија и НАТО

Поводом најаве најодговорнијих политичара и званичника БиХ и Републике Српске о потреби промјене Дејтонског устава Босне и Херцеговине и поводом њиховог безрезервног одређивања за приступ Европској унији и НАТО, Српска радикална странка Др Војислав Шешељ у Републици Српској изразила је своје противљење било каквим промјенама устава БиХ, као и уласка у Европску унију и НАТО. Прваци ове странке и истакнути активисти, кренули су поткрај прошле године да на трибинама ове странке објасне разлоге и дају аргументе за наведено противљење. Трибине су до сада одржане у Бијељини, Бањој Луци и Прњавору. Слиједи и у осталим градским и општинским сједиштима у Републици Српској.

Цијенећи актуелност тема и занимљивост одговора на њих, редакција "Велике Србије" на страницима које слиједи, доноси погледе Шешељевих радикала на најактуелнија питања која се тичу будућности РС и њених народа и грађана

Мирко Благојевић, председник СРС Др Војислав Шешељ у Републици Српској

Даме и господо,

Данас желимо да вам представимо виђење наше странке о најзначајнијим питањима на која ћемо морати да дамо одговор као народ, држава а и као политичке странке. Какав одговор дамо таква ће нам бити будућност, како наша, тако и будућност генерација које долазе или, боље речено, будућност наших потомака. Морам да вас подсетим да до прије само три године једина политичка партија која је по овом питању имала јасан и недвосмислен став је странка Шешељевих радикала. Све друге партије осим нас су биле и за промјену устава и, како то воле да често кажу, за евроатланске интеграције, а то у преводу значи за улазак у ЕУ и НАТО. Ми, данас као и раније, кажемо јасно: не уставним промјенама, не желимо у ЕУ и не желимо у НАТО. Овај наш став није никакво инађење или резултат ригидне деструктивне политике, већ је плод једног дугогодишњег научног истраживања и трагању за најбољим решењима за наш народ и нашу државу. На овакав одговор нас је упутила наша трагична историја, правна наука, поготову уставно право и постулати уставног права. И економска наука са својим нимало хумани принципима и законима који владају у области економије, учврстила нас је да вјерујемо у исправност политике коју заступамо и која је окосница и темељ идеологије наше партије и визија нашег останка и опстанка на овим просторима.

Даме и господо, ја ћу вечерас углавном говорити о најављеном приједлогу уставних промјена или, како то често чујете, а што је погрешна интерпретација, о амандманима на Устав БиХ. Одмах вам морам рећи да данас ниједан политичар нити партија нема мандат да

мијења Устав БиХ. Такав мандат се може добити само на изборима од народа, уз јасно објашњење политичких ставова о промјени устава, ако би се тако нешто нашло пред парламентом. Данашњи изабрани посланици немају тај мандат јер, подсјетићу вас, на задњим парламентарним изборима ни једна партија учила тих избора није говорила о томе како ће мијењати Устав, нити шта је то шта би се требало мијењати. Сви су говорили о бољем животу, новим радним мјестима, бољој здравственој заштити, већим пензијама. О уставу нико, осим нас, ни једно једино слово. Додуше, можда им је било жао што су предложена катастрофално лоша уставноправна рјешења пропала, а они су их тада подржали. Сада, кад нису остварили ни једно предизборно обећање, када живимо у држави социјалне неправде гдје је исти порез од 17 процената на виски и дјечију храну, држави криминала сваке врсте, корупције, енормне незапослености, огромног спољњег и унутрашњег задужења, неодговорним односом према уставу ризикују да нам униште РС без које као народ немамо никаквих могућности да останемо на овим просторима. Зато на вас овдје присутне вечерас апелујем: немојте остати равнодушни, немојте остати по страни када се о овоме одлучује, јер је ово проблем свих нас и заједно га морамо рјешавати. Само тако ћемо га квалитетно за добро свих нас ријешити. Укључите се у ову причу кроз нашу партију, кроз друге партије, кроз мјесне заједнице, невладине организације, усмено, телефоном, путем интернета. Јер, нико нема право нијемо са стране да посматра како му државу перфидно уништавају. Апсолутно сви, морамо рећи шта хоћемо и шта мислимо јер се ради о нама, нашем уставу и нашој будућности. Ми, Шешелјеви радикали, кажемо да предложене промјене нису добре и да ће, уз ранијих 56 пренесених овлашћења, довести до потпуног урушавања РС.

Осврнућу се само на три приједлога промјена за које званична власт каже да су прихватљиви. То су избор чланова и функција Предсједништва БиХ, промјена броја посланика у Парламенту БиХ и стављање у уставни оквир свих досад пренесених институција или, боље речено, свега оног што нам је од изворног Дејтона насилно, притисцима и уцјенама, отето. Укратко ћу изнијети разлоге зашто то није прихватљиво, односно да би прхватање истих био велики повратак уназад и довођење српског народа западно од ријеке Дрине у положај какав данас имају Срби у Федерацији БиХ.

По важећем Уставу представник у Предсједништву БиХ из реда српског народа и избор истог је есклузивитет РС. Бира се непосредно бира на територији РС и бирају га грађани на демократским, тајним изборима. Ако би прихватили нова Уставна решења, истог би бирао парламент БиХ. Сасвим сигурно, на такав начин изабран предсједник од посланика из муслиманског, хрватског и српског народа, највише би лично на Богића Богићевића или Десницу Радивојевића, који би били свима добри само не свом српском народу из кога потичу и коме по рођењу припадају. Данас

изабрани члан Предсједништва из једног конститутивног народа је предсједник у пуном капацитету читав мандат од четири године и не постоји никаква могућност да буде прегласан јер се све одлуке доносе искључиво консензусом, то јест, уз пуну сагласност сва три члана Предсједништва. Ново уставно решење предвиђа да ће један бити предсједник, а друга два члана потпредсједници, који би се ротирали сваких 16 мјесеци. Консезус би био потребан само у три случаја, у питањима одбране БиХ, именовање судија Уставног суда БиХ и питањима именовања чланова Управног одбора Централне банке БиХ. По свим другим питањима све одлуке би доносио сам предсједник, што практично значи да се српски народ не би ништа питао 32 мјесеца. Лоше искуство које имамо из скорије историје, даје нам за право да о таквом решењу и не размишљамо.

Други приједлог који би требало одбацити, а чујемо да је за неке прихватљив, је проширење Парламента са садашњих 42 на 87 посланика. То проширење значи удвостручавање садашњег броја и увођење још три посланика из реда осталих народа који би, на основу искуства које имамо, увијек били против РС. Даље, то значи дупло веће издвајање за плате посланика и не уклапа се у причу коју сви српски парламентарци причају да ће зауставити јачање БиХ на рачун Републике Српске. Број који има садашњи Парламент је сасвим задовољавајући да одговори обавезама и надлежностима које по Уставу и Дејтонском споразуму припадају БиХ.

Треће питање које се покушава наметнути кроз уставне промјене је инкорпорисање досад пренијетих овлашћења са РС на БиХ у уставни оквир, то јест у Устав БиХ. Све вријеме од политичара из РС слушамо патетичне приче како је то пренесено на незаконит, противустанован начин, под страховитим притиском, како нема више преноса и да ће се и оно што је пренијето, због некоректности муслиманске стране и ОХР, вратити Републици Српској. Ево, ово је сада идеална шанса да сви српски парламентарци који тврде како је враћање надлежности могуће на уставан и законит начин то покажу и практично.

Даме и господо, ако према овим, по Републику Српску најважнијим, слободан сам да кажем и судбоносним, питањима заузмемо правилан став и исказемо висок степен одговорности и јединства, сасвим је сигурно да ћемо као српски народ имати будућност. Да ћемо имати државу по мјери свих њених грађана и да ће то бити држава рада, реда, мира, благостања и једнаких шанси за сваког њеног грађанина. Свака па и најмања грешка у ова изазовна времена може да нас скупо кошта. Ми данас немамо права на грешке јер нам историја неће подарити нову шансу и дозволити да грешке исправимо!

ЖИВЕЛА РЕПУБЛИКА СРПСКА!

Драган Ђурђевић, генерални секретар СРС Др Војислав Шешељ

Даме и господо, поштовани пријатељи,

Не осврћући се на сва непријатељства и све лоше што нам се десило од стране НАТО и Европске уније, јер заиста се тешко сјетити било какве позитивне ствари, изнијећу вам свој став о вечерашњој теми.

Покушаћу у само неколико кратких осврта да истакнем важност разговара на ову тему.

Гдје се данас налази српски народ у Републици Српској, односно Босни и Херцеговини? Гдје смо били јуче, гдје ћемо бити сутра? Ко може дати одговор на ова питања? Можда власт у Републици Српској, односно БиХ? Не, они сигурно не. Они и данас када присуствују истом догађају различито причају о њему. Сваки од њих понаособ исти догађај види различито. Једно причају друго раде.

Могу ли на то дати одговор они који долазе да нас уцјењују? Који од нас траже увијек исто, корак по корак до укидања Републике Српске а све за рад приближавања Европској унији и уласку у НАТО. Нека већ једном престану са уцјенама и обећањима!

Ми само тражимо да се дозволи српском народу у Босни и Херцеговини да одлучи о својој судбини јер је то наш живот, наша одлука.

А ко је то до сада одлучивао за нас? Ко нам је до сада кројио судбину? Зар нису ти исти који и сада желе да нам кроје судбину? Нама, малом европском народу. Зар и раније нису одлучивале исте те земље: Њемачка, Аустрија, Америка, Енглеска, Француска и др. О свим "проклетим ратовима", агресијама, инвазијама и свему ономе што нам се вијековима догађало на овим просторима. Зар нису "они" одлучивали какав мир ће да се склопи? Какве ће границе да буду. Када ће рат да почне, а када да престане. Ко је злочинац, а ко праведник. Ко ме треба судити у Хагу а коме овдје. Ко је крив а ко није?

Дозволите, господо из Европске уније и господо који сте купљени и подмићени, да и ми једном одлучимо о нашој судбини. Па дозволите нам, на крају, и да погријешимо. Али да ми донесемо ту одлуку.

Да ми кажемо желимо ли у Европску унију и НАТО. Дозволите нама који се не продајемо за "шаку долара" да одлучујемо о својој судбини. Да се договоримо са нашим комшијама шта су нам приоритети и да ли смо спремни да платимо цијену ваших "молби" да вам се придружимо.

Искрено, нисам чуо апеле грађана да вас моле да нас примите у НАТО и Европску унију. С ким сте се ви то договорили? Ми што смо "против" кажемо то јасно и гласно. И увјек смо са својим народом, слушамо њихове ставове и вама их преносимо.

Понекад у медијима видимо и оне што су за НАТО и Европску унију како стидљиво пред "великим европским газдама" потврдно машу главом. Шта се то њима нуди па тако понизно климају главама? Шта то они хоће, а народ неће? Хоће ли њихова дјеца у Ирак или

Авганистан да ратују за Америчке интересе, па то тако до срца прихватају? Када лопови опљачкају и униште државу, онда ће рећи: "Па, свеједно, немамо шта да изгубимо и овако немамо ништа, само биједу и сиромаштво, а тамо нас чека богатство и ти народе одлучи."

Даме и господо, знамо и ми да се од патротизма не живи, али знамо да се тешко живи и погнуте главе. Знамо да морамо ријешавати своје унутрашње проблеме од правних до економских. Знамо да нам је привреда посрнула а морал само што није дотакао дно.

Ми тражимо могућа рјешења, нека нам ту помогну. Са њима или без њих. Постоје и алтернативе, ојачајмо наше институције, престанимо се задуживати и просити, почнимо радити, и ту нам треба помоћ али не уцјене. Хајде да будемо партнери у томе а не њихове слуге.

Нека се договоре са народом, јер он се није промијенио, никаква га сила није сломила и даље је онај исти као и све вријеме правдољубив, непокоран и поносан. Тај поносни и вриједни народ само жели бити свој на своме. Са својом традицијом, својом иконом, својом породицом.

Српска радикална странка и српски народ не жели ни једног момента да се као пијуни НАТО прикључе англо-америчком империјализму. Свима је познато да

су све земље чланице, више-мање, подршка политици свјетског "силеције" на основу које Америка, не бирајући средства и кршећи међународно право, врши инвазије на друге земље убијајући милионе људи. Финансијски искориштава земље путем ММФ-а под плаштом "међународне помоћи".

Наш народ често има обичај да каже: "Ако уђемо у ту фашистичку творевину наша дјеца ће нас се стидјети". А ми кажемо не само дјеца, него сами себе ћемо се стидјети, својих предака ћемо се стидјети. Свих оних јунака који су положили животе за одбрану српског народа.

Даме и господа, данас "политичка фукара" из Уједињених босанских држава која сједи у Сарајеву жели да нас завара како ћемо са НАТО бити сигурнији. Не знамо, можда они хоће. Можда онолико сигурни колика је била америчка сигурност 11. септембра 2001. Или шпанска у Мадриду 2004. Или у Лондону 2005.

Варају се, нема сигурности против исламског тероризма. Ту се показала сва немоћ и НАТО и Америке. Каква би тек била наша сигурност?

Осим тога, да напоменем да ни у случају већег рата, НАТО не даје никакву сигурност. Све чланице НАТО одлучују о томе да ли ће да учесвују у рату или не. Замислите само са каквом би вољом и жаром њемачки или неки други војник запада бранио нас и наш народ.

НАТО је у суштини недемократска институција са послушним чланицама, а његово ширење израз геополитичких интереса Сједињених Америчких

Држава. НАТО данас дјелује као организација која предузима акције без сагласности Савјета безбједности Уједињених нација, што је неприхватљиво за већину држава свијета. Познато је да су само од 1989. до 2001. године имали осам већих интервенција супротно Повељи Уједињених нација.

Источни блок се распао 1989. године и од тада НАТО губи сврху свог даљег постојања, али та алијанса задаје себи нове циљеве и задатке. Они у новој стратешкој концепцији донијетој 1999. и 2000. године, додјељују себи право да војно интервенишу у "сукобима" ван територија земаља чланица, по свом нахођењу, и то без мандата Уједињених нација. При том дају себи право и да користе нуклеарно оружје.

Постојање и активност НАТО подстичу разлоге за несигурност и представљају главну препреку миру у свијету, јер је у питању војна организација која има циљ да осигура доминацију западних земаља и њихових сателита, нарочито Сједињених Америчких Држава.

Ми чланови Српске радикалне странке др Војислав Шешел сматрамо да се свјетска политика мора ослањати искључиво на дијалог, договоре и сарадњу.

Првенствено сарадњу са сусједним земљама и креирање заједничких антиратних програма, јер само они представљају пут за остваривање мира.

Шта то ми добијамо у политичком смислу уласком у НАТО? Ништа, наравно. Ми бисмо као земља изгубили суверенитет не само над војском него и над територијом. Да ли сте икада од високих званичника "Босанске уније" који сједи у Сарајеву, бар незванично

чули колико би нас тај "луксуз" уласка у НАТО коштао? Зар ћемо да се задужујемо како би опремали војску а одузимали од здравства, образовања, социјалне заштите и других потреба. Само за реорганизацију војске, куповину њиховог оружја и војне опреме морали бисмо да дамо велико богатство. Будите сигурни да неће овдје отварати фабрике за производњу оружја, него ће своје старо наоружање продавати нама по баснословним цијенама.

Желим такође да истакнем да неуласком у НАТО и Европску унију остаје нам право да одлучујемо о својој судбини, гдје желимо да живимо и са ким желимо да живимо. То су два кључна питања на која српски народ у Босни и Херцеговини само у садашњим условима може дати одговор путем референдума. Ако, не дај боже, којим случајем уђемо у ове "евро атлансе институције" ми се тог права недвосмислено одричемо.

И да поставимо још једно питање: требају ли Срби овакви какви јесу НАТО? Наравно да не требају. Онда ни НАТО не треба нама. Шта то НАТО очекују од нових сиромашних чланица? Новца немамо, оружја немамо, називају нас ратним злочинцима. Шта ћемо им онда?

Молим вас, зар да ови млади, лијеви, бистри момци и дјевојке буду предмет нечијих интереса? Зар сутра да се појаве неки нови "јаничари"? Не пристанемо на то никада. Нека нам то буде заклетва. Нама и будућим генерацијама.

Будимо добре комшије, долазимо у госте једни другима али свако нека гледа свој интерес. Да ли је интерес српског народа или друга два народа у Босни и Херцеговини да за туђи рачун губе дјецу?

Не, није, и никада неће бити.

Не НАТО.

Не Европској унији ако она значи укидање РС.

И не уставним промјенама.

Хвала!

Милан Лазић, члан Извршног одбора СРС Др Војислав Шешељ, и предсједник Окружног одбора Семберије и Мајевице

Даме и господо,

Једно од кључних питања сваке државе, јесте политика одбране земље и однос према НАТО. У политици одбране, већ је направљена једна велика грешка када су СДС, СНСД и ПДП 2005. године укинули Војску Републике Српске и створили заједничку војску и то на неуставан начин. И сада у Уставу БиХ пише да су војске ентитетске, а не заједничка војска. Нажалост, Додик сада пристаје, да се и у Устав БиХ унесе постојање заједничке војске, чиме губимо могућност да вратимо ВРС. Зашто да трећи пут правимо исту грешку? Па два пута је била заједничка војска и оба пута се у крви распала. Не може нас боље бранити туђа од наше војске. Што правимо оно, што не може опстати. Ево сада много више плаћамо ту туђу, а као заједничку војску, него што смо плаћали нашу ВРС, плаћамо је 50% више. А када су стварали заједничку војску 2005. године, да би обманули народ Чавић, Додик и Иванић су говорили даваће се мање за заједничку војску и биће више пара за здравство. Десило се сасвим супротно.

Ево сада, после те прве грешке, срља се у нову велику грешку. То је намјера Додика, да Републику Српску уведе у НАТО. И то жели учинити без референдума. То ће учинити после избора 2010. године, и то тако што ће за основ узети Одлуку НС из 2005. године (Декларација о стратешким опредељењима у области одбране за коју су гласали СДС, СНСД и ПДП, а ми

смо били против) и Одлуку Парламентарне Скупштине БиХ (Закон о одбрани БиХ, само ми против). Ми смо против уласка у НАТО, баш као што је огромна већина народа РС против.

Одвагаћемо овдје разлоге за и против уласка у НАТО и увјерити се колико су увјерљивији разлози за неулазак у НАТО.

Они што су за НАТО кажу: обезбиједиће нам мир. Погрешно, јер баш је НАТО овдје довео до рата. Ми бисмо можда заратовали и без НАТО, али је сигурно да су они могли спријечити рат да су хтјели, а нису, већ су га подстакли. Уосталом они су као и Ватикан, увијек против нас Срба.

Кажу: БиХ ће бити политички стабилна. Нити је кад БиХ била политички стабилна, нити ће када бити. Она ће политички бити стабилна само онда када се потпуно подијели и нестане или онда када БиХ буде само назив, само оквир за државу Републику Српску и државу Федерације БиХ. Унитарна БиХ какву сада праве, неће бити ни мирна, ни стабилна, нити ће моћи опстати ни са НАТО, ни без њега. Ни у хемији није дибро спајати неспојиве елементе, јер долази до експлозије.

Кажу доћи ће инвестиције у БиХ, ако уђемо у НАТО. Ми кажемо можда, али плаћаћемо главама српске дјеце у Ираку и Авганистану, плаћаћемо крвљу гладних и сиромашних оних који ће отићи у Ирак и Авганистан по кору хљеба, а ко зна како ће се вратити. Ми нећемо тако да запошљавамо Србе. Још кажу: па ето они добровољно иду. Не, они иду под принудом борбе за голи опстанак, за хљеб.

Кажу, не може се у ЕУ, ако нисмо у НАТО. Али није ни то тачно. Има земаља које су у ЕУ, а нису у НАТО. На примјер Аустрија, Шведска, Ирска.

Ево видите и ови разлози за улазак у НАТО како су климави и слаби.

А разлози против уласка у НАТО су многобројни и убједљиви. Погледајмо и размотримо их. Ко чини НАТО? САД, Енглеска, Француска, Њемачка, Турска итд. Шта је заједничко овим наведеним земљама. Па то су све, што бивше што садашње, колонијалне силе, чији је циљ пљачка свијета, нафте, енергије, сировина.

Остале чланице НАТО служе само као покриће, као варка за свијет, да се не би голим оком видјело да су се ту удружиле силеције, да пљачкају свијет.

Ко доминира у НАТО? САД. Примјера ради, тек послије 60 година су дозволили једну војну командну позицију Французима. Можете замислити колико су тек друге чланице НАТО неутицајне. Војна индустрија САД се развија и издржава преко леђа НАТО. Њихово оружје је стандард у НАТО, и морате га купити. САД држи 70% свјетског извоза наоружања и тако остварује огромни профит. НАТО води неправедне пљачкашке ратове по свијету за своје интересе, а други би требали да гину за њих. Зар да чинимо неправду другима као што НАТО чини нама?

Упитајмо се да ли је НАТО икад напао неку католичку земљу? Није. И то ваљда нешто говори.

У НАТО нема Србије, па зашто бисмо и ми тамо били. Зар да опет као 1914. године у неком евентуалном сукобу Срби иду на Србе? Зато смо против НАТО. Треба знати да, и када се уђе у НАТО, изласка нема. Систем је тако смишљен. Зар да Српска дјеца иду гинути по Авганистану и Ираку за америчке интересе. Тамо би смо ми са Балкана служили за најпрљавије послове, слали би нас на ратиште без одговарајуће опреме и зато смо против уласка у НАТО.

Зашто да идемо са онима који су бомбардовали и Републику Српску и Србију и то са забрањеном муницијом, касетним бомбама, осиромашеним уранијумом? Па нисмо ваљда болесни мазохисти па да идемо са онима који су нас мучили? Зашто да идемо са онима који су у

Републици Српској и послије 1995. године, дакле, послије рата у миру убијали и мучили Србе. Убили су Крсту Мићића у Угљевику ни кривог ни дужног. Мучили су и у инвалиде претворили свештенике Старовлах са Пала. Много је других примјера.

Због свих горе наведених разлога, ми Шешелјеви радикали се категорично супростављамо уласку у НАТО. Уосталом, подсјетимо се и ријечи покојног Патријарха Павла, који је говорио да не смијемо бити нељуди, да не смијемо ићи за онима који су нељуди, па макар од тога имали и велике користи.

Даме и господо,

Ако се за рат може рећи да је наставак политике другим средствима, онда се за уставне промјене у БиХ, улазак у НАТО и Европску унију може рећи да су наставак рата политичким средствима и имају исти циљ, нестанак Републике Српске и стварање унитарне Босне и Херцеговине. Зато наш одговор мора бити не уставним промјенама, не учлањењу у НАТО и не Европској унији уколико то води укидању Републике Српске.

Зашто не уставним промјенама?

Зато што уставне промјене значе преношење надлежности са РС на БиХ, стварање унитарне Босне и Херцеговине и нестанак РС. Дејтонски мировни споразум највећу вриједност има у томе што је зауставио рат у БиХ. По некима, његова виједност је у томе што је сачувао БиХ у границама у којима је била као федерална јединица федералне Југославије. Дејтонски устав као саставни дио Дејтонског мировног споразума пошао је од двије неспорне чињенице: од постојања три конститутивна народа и постојања двије државе које су настале током рата. Прва држава је Република Српска као самостална држава српског народа по уставу од 28. фебруара 1992. године. Друга је Федерација БиХ у којој су конститутивни народи муслимани и Хрвати која је формирана прво Вашингтонским споразумом од 18. марта, а потом потврђена Уставом од 30. марта 1994. године.

Дејтонски устав је, пошавши од тога да је конститутивна три народа и двије државе које су током рата створене у БиХ тековина у коју се не смије дирати, успоставио институционални оквир за обједињавање држава у једну унију која се заснива на њиховим заједничким интересима. Глас сваког народа има исту вриједност у тој унији. Да не би била блокирана у раду, надлежности њених институција морале су бити сведене на стварно заједничке интересе, јер се само тако могла постићи једногласност три народа у одлучивању. Због тога је било од необичне важности постићи праву мјеру тих заједничких институција три народа и два ентитета. Преко 60 надлежности је од потписивања Дејтонског споразума до данас пренесено са Републике Српске на ниво БиХ. По српски народ најпогубније су оне надлежности које су са РС пренесене на ниво БиХ добровољно, гласањем српских политичара и српских политичких странака у парламенту РС, односно БиХ.

За преношење надлежности одбране, односно за укидање Војске РС и успостављање јединствене војске на нивоу БиХ, обавјештајно - безбједносних послова, пореске политике и успостављање Високог судског и тужилачког савјета БиХ гласале су и СДС и СНСД и ПДП. За то су гласале и у Народној скупштини РС и Парламенту БиХ, и при томе су кршиле и Устав РС и Устав БиХ.

Српска радикална странка Др Војислав Шешељ ни у парламенту РС ни у парламенту БиХ није гласала ни за једно преношење надлежности са Републике Српске на ниво Босне и Херцеговине. Српска радикална странка Др Војислав Шешељ је у парламенту БиХ спријечила уставни пакет промјена у 2006. години и сматрамо да се убудуће не може и не смије пренијети ни једна надлежност са Републике Српске на ниво Босне и Херцеговине.

Зашто не Европској унији и НАТО?

Прије свега треба указати на неке чињенице које никада не смијемо заборавити. И Европску унију и НАТО чине земље које представљају дио међународне заједнице које су у једном дугом временском периоду били или наши савезници или наши непријатељи. Али без обзира да ли су нам били савезници или непријатељи, није постојала битна разлика у њиховом односу према српској држави и судбини српског народа.

Један дио тих земаља у Првом свјетском рату су били наши непријатељи, а други дио земаља су били наши европски савезници који су нам на почетку рата испоручивали топовску муницију погрешног калибра и нису послали бродове да се превезе српска војска након албанске голготе на Крф, све док Русија није запретила да ће изаћи из рата уколико то не учине. На Васкрс 1941. године Њемачка је са групом земаља бомбардовала Београд и Србију, као наши непријатељи. На Васкрс 1944. године наши савезници су поново бомбардовали Београд и Србију, и никада нису објаснили зашто су то

учинили. Али то никада то нису урадили Загребу као главном граду НДХ која им је објавила рат и са којом су тада и званично били у рату. Наши некадашњи и непријатељи и савезници окупљени и оличени у Европској унији наметнули су Србији санкције и поново су нас бомбардовали на Васкрс, и католички и православни 1999. и 2000. године. На ове чињенице никада не смијемо заборавити, јер су због заборава нестали су многи народи, и велики и мали. Заборавни народи нестају, остају само народи који имају дуго историјско памћење. Заборав је, како је рекао академик Недељковић, предворје смрти и нестанка.

У историји се не може наћи примјер да се иједан народ одрекао своје државе, односно да су се држава и народ одрекли дијела своје територије. Напротив, налазе се бројни примјери како су се одговорне државе бориле за своју територију.

Нама нуде илузију о Европској унији као идеалу о радосном животу који ће услједити након нашег учлањења у ово, назови, изабрано друштво. Њихови плаћеници у српском народу убојећују нас да ће сви наши проблеми бити ријешени, ако ми "само" пристанемо на ово чланство. Након тога нећемо морати ништа да радимо него ће неко други да ради за нас и омогући нам лагодан живот. Заблуде о бесплатном хљебу са запада су трагикомичне. Тако нам, из овог, назови, изабраног друштва нуде само оно што одговара нашим навикама и нашим заблудама. Истовремено замагљују чињенице да су разлози успјеха на западу цјелодневна вриједан рад, поштовање друштвених процедура и правила, строго поштовање закона, радни елан, животна борба, лична и друштвена одговорност. У Бриселу "треба да видимо" нови Централни комитет, Великог брата који ће бринути о нама и ми треба само да му се препустимо, ако желимо остварити своје снове.

Зашто НЕ НАТО?

Када је у питању чланство у НАТО, сигурно је да смо им пожељнији као чланови ове војне организације него Европске уније, јер су им увијек потребни војници који ће да ратују и гину за њихов рачун, што није својствено српском народу. Војислав Шешељ је упозорио: "Ми Срби 1000 година нисмо ратовали на туђој територији и са тешком муком смо сачували већину својих територија. НАТО је увијек био на страни српских непријатеља, јер НАТО у нама види традиционално руске савезнике, Малу Русију на Балкану. Желе да нас униште као државни и политички фактор, као једину државотворну снагу на Балкану и као једини народ који може да пружа отпор у било каквом облику." НАТО је 1999. године Србији, а раније и Републици Српској, нанео материјалну штету, директну или индиректну, у вриједности од 30 милијарди долара.

Треба рећи не чланству у НАТО и из економских разлога. НАТО је у сталном рату са остатком свијета и слање наших војника на фронт би оптеретило државни буџет, а те трошкове не би могли намирити ратним пли-

јеном, јер ратни плијен НАТО дијеле, прије свега, главни актери Велика Британија и Сједињене Америчке Државе. Економску корист од чланства у НАТО имали би само натовски агитатори, у владином и невладином сектору. Данас је улазак у НАТО раван безбједносном ризику, јер значи војну конфронгацију са свима који нису чланови ове Алијансе. Србији и српском народу данас су потребни сарадња и мир, а не ратни сукоби. Мора се имати у виду долазећи мултиполаран свијет који данас крупним корацима замјењује униполаран свијет на челу са НАТО и САД.

Срби морају остати војно неутрални. Србија и српски народ треба да развијају активну политику војне неутралности. При овој врсти избора нико не може имати привилегован положај за Србију и српски народ као што нико не може бити унапријед одбачен као партнер. Војна неутралност нам омогућава да задобијемо нове пријатеље, а не блоковске непријатеље. Војна неутралност омогућава да на првом мјесту увијек мора бити интерес Србије као државе, њена аутономија дјеловања, избор и одлуке о врсти сарадње као и стратешким партнерским односима. Може се бити члан Европске уније, а да се не буде обавезно и члан НАТО што показују примјери Аустрије, Шведске, Финске, Ирске, Малте, Кипра и Швајцарске, које инсистирају на војној неутралности без приступања НАТО.

НАТО је оружана сила одабране мањине. Кажу да НАТО обезбјеђује сигурност, али се поставља питање ко је сигурнији грађани или капиталисти? НАТО није ту да штити широке слојеве већ да осигурава просперитет одабраној мањини. То није народна армија већ професионална плаћена војска која ратује за банке. Узак круг америчке елите жели да успостави пуну контролу над људским опстанком и за такве намјере им је потребна наоружана, добро плаћена формација, које ће осигуравати провођење таквог циља прво пријетњама силом, а потом и ратним походима. Зато не треба ићи у НАТО, ЕУ јер служе за богаћење богатих и додатно сиромашење сиромашних.

ЕУ и НАТО су пролазне творевине. Република Српска и Србија морају бити трајна категорија. На томе морамо истрајавати и сви у томе морамо бити сложни. Само тако можемо да натјерамо политичаре који воде и Републику Српску и Србију да се понашају као преговарачи, а не као извођачи радова страних ментора. Само тако их можемо натјерати да се не понашају као политичари већ као државници, јер државник зна да је држава изнад свега и да због државе треба све ставити на коцку, а да се држава никада не смије ставити на коцку.

Ово разматрање ћу завршити ријечима великог владике Николаја који је говорећи посланицима у Скупштини Србије рекао: "Вас неколико стотина што стојите пред народом српским, реците да ли сте са Европом или са народом. Ако сте са Европом брзо се лијечите да се народ не зарази, а ако сте са народом пазите да вас народ не ухвати у лажи, јер је пут народа најтежи, али једини спасоносни пут."

Мр Дубравко Прстојевић, потпредсједник СРС Др Војислав Шешел и предсједник Западно-крајишког окружног одбора

Даме и господо,

Студија организације "Отворена Европа" из августа 2008. године открила је да ЕУ запошљава читаву војску бирократа и да је права бројка потребна за управљање Унијом негде око 170.000, дакле, седам пута већа од цифре од 23.000 коју наводи Европска комисија.

По њима, законодавни процес у ЕУ је сложен и нејасан, тешко је одредити колико заправо људи формулише, имплементира и надгледа законодавство. Истраживање "Отворене Европе", уз ограничен приступ информацијама, показало је да само израда нацрта закона и начина његове примјене захтијева запошљавање 62.026 људи. Ова цифра открива гдје се заправо врши законодавство у оквиру ЕУ: у комитетима, иза затворених врата, далеко од очију јавности. Већина послова се обавља ван званичних институција, у "експертским" и "саветодавним" групама, и нечем што се назива "комисијским комитетима".

Може се примјетити да овај затворени и тајновити процес итекако подсећа на диктатуру. ЕУ следи стратегију скривања на отвореном и праву власт маскира бирократском заврзеношћу. Овакву стратегију су применили и приликом израде нечувено дугачког "Европског устава".

Превелика регулација и централизација као непријатељи слободе и просперитета. Европа је некада била динамичан континент захваљујући конкуренцији на свим нивоима. Данас је скоро немогуће наћи дио друштва који није погођен претјераном регулацијом. ЕУ функционише као супер држава којом управљају етатици опсједнути регулацијом. Они ништа нису научили из историје која је показала да је централно планирање скоро свуда довело до пропасти. Ево шта пишу Неитан Розенберг и Л. Е. Бридсел у књизи "Како се запад обогатио: економска трансформација индустријског света":

"У почетку је западно освајање самосталности било резултат слабљења политичке и религиозне контроле, чиме је дата могућност експериментисања. Раст је, наравно, једна врста промене и он је немогућ тамо где промене нису дозвољене. Било каква успешна промена захтева слободу експериментисања. Давање такве друштвене слободе владаре кошта дела контроле над земљом, чиме на неки начин предају своју будућност другима. Велика већина друштава, у прошлости и сада, то нису дозвољавала. Али се зато нису ни богатила".

Европска унија концентрише превише власти у централизованом бирократском систему неразумљивом људима изван њега. Аустријски економиста Фридрих Хајек је у свом делу "Пут ка ропству" упозорио:

"Умислити да се економски живот који се састоји од широког круга разних фактора и људи може планирати демократском процедуром значи бити несвесан проблема које из тога могу проистаћи. Планирање на међународном нивоу, чак више него на националном, ће на крају постати владавина големом силом, наметање већини од стране мањине стандарда који су планери замислили".

Недостатак расподеле моћи у ЕУ изазива њену злоупотребу. Француски филозоф Монтеѕкје је био велики поборник британског политичког система. Он се залагао зато да се раздвоје извршна, законодавна и судска власт, тако да ни једна не би могла да наметне своју вољу, пошто "искуство показује да су сви људи подложни искушењу злоупотребе моћи и преузимају власт докле год могу". Оваква расподела моћи готово да и не постоји у Европској унији. Раздвојености извршне, законодавне и судске власти готово да нема и све оне функционишу без провјере јавности. Укратко, мала група људи израђује и примјењује законе који имају предност над онима изгласаним од изборних скупштина. Ово је прототип диктатуре.

Бивши њемачки председник Роман Херцог је 2007. године упозорио да је ЕУ пријетња парламентарној демократији. Од 1999. године до 2004. године, 84% правних аката у Немачкој и већини држава чланица ЕУ долазило је из Брисела. По Херцогу, "политика ЕУ пати

од мањка демократије и дефакто суспензије расподеле власти". Упркос овоме ЕУ није практично ни поменута током избора 2005. у Немачкој. Стиче се утисак да питања од суштинске важности и не треба да буду предмет расправе. Национални избори постају све више празан ритуал. Битна питања су већ ријешена иза затворених врата.

Слободни грађани треба да поштују законе изгласане у најбољем интересу друштва и нације. Но већину закона у ЕУ не доносе изабрани национални представници, већ ЕУ бирократе.

Како пише британски писац Данијел Хејнан, "еврократе инстинктивно не воле спонтану активност. Њима је "нерегулисано" синоним са "нелегално". Бирократски начин размишљања захтијева униформност, овлашћење, ред. Еврократе посебно нервира што су блогери, анархистички, расположени против Брисела. Током референдума у Француској, Холандији и Ирској, главни медији су листом били проевропски док су људи на интернету углавном изражавали скепсу. Бруно Вотерфилд је недавно указао на тајни извјештај Европске комисије о опасности коју по њих представља онлајн слободари: "Изузев званичних сајтова, интернет је простор где се углавном износи антиевропско расположење".

ЕУ ријетко консултује своје грађане, а када то уради вријећа их. Ирски референдум 2008. године о европском уставу - Лисабонском уговору је најбољи свједок о природи Европске уније. Прије референдума неколико ЕУ лидера је савршено јасно саопштило да је Лисабонски уговор истовјетан европском уставу кога су француски и холандски гласачи одбацили, и који би због тога требало да буде мртав и покопан.

Бивши председник Француске Валери Жискар Д'Естен је рекао да су приједлог оригиналног устава и уговор практично исти. Чланови су само растурени на неколико уговора. Због чега ова промјена? Прије свега да би се отклонила опасност од референдума. Д'Естен је такође рекао: "Јавност ћемо навести да не знајући прихватити оно што им не смемо отворено понудити... Сви ранији предлози ће бити у новом тексту, али ћемо их некако сакрити." Шпански премијер Хозе Луис Родригез

Запатеро је рекао: "Нисмо избацили ни један битан део Устава..." Предсједник Италије Ђорџо Наполитано је изјавио: "Они који су против ЕУ су терористи. Указивати на опасност европске супер-државе је психолошки тероризам".

Ирски премијер Брајан Кауен је признао да није у потпуности прочитао Лисабонски уговор, али је свеједно увјеравао народ да гласа за њега и да му вјерује на ријеч. Рекао је да се од гласача тражи да одобре да ЕУ направе "ефективнији и ефикаснији процес доношења одлука".

ЕУ подрива легитимитет и повезаност власти са грађанима. Европска комисија је у априлу 2008. представила нови план повећања улоге грађана ЕУ у процесу одлучивања и повећања њене популарности. "Морамо консултовати грађане", рекла је тада шведски комесар Маргот Валстром. Та жена се 2005. прославила изјавом да Европљани морају да ратификују европски устав иначе ризикују нови холокауст. Три године, пошто је устав одбијен, новог холокауста нема ни на видику, а ЕУ се више ни не прави да ју је брига за мишљење народа. Када еврократе причају о консултовању народа, они их заправо вређају.

У априлу 2008. одржане су демонстрације против ратификације Лисабонског уговора у центру Беча испред Државне опере, које су окупиле људе из свих партија и слојева становништва, а ратификација је извршена без референдума. Анкете су показале да Аустријанци мисле, с правом, да се политика води искључиво у Бриселу. Они виде да су локални политичари без моћи и многи нису хтели да још више власти дају ЕУ.

Анкете средином 2008. су показале да је велика већина Холанђана против Лисабонског уговора, истовјетног Уставу из 2005. који су одбацили на референдуму са 62 наспрам 38 посто. Холандија ће свеједно наставити његову ратификацију по ријечима премијера Јана Петера Балкенендеа, без обзира на одбијање Ирске.

ЕУ шири културу лажи и корупције. Пошто су ирски гласачи одбацили Лисабонски уговор /мало измењену, али у суштини рециклирану верзију европског устава одбијеног од Француза и Холанђана/, дански премијер Андрес Фог Расмусен је рекао да Ирској треба дати мање од 9 месеци да усклади разлике са Лисабонским уговором, односно до избора за Европски парламент 2009. Расмусен је изјавио да процес ратификације треба наставити без обзира на ирско "не". Европски лидери су углавном подржали ратификацију ЕУ устава без референдума, свјесни отпора у многим земљама.

Расмусен је сјајан примјер како Европска унија разграђује демократски систем, и како је и замишљена у ту сврху. Он треба да следи вољу и интерес свог народа, али је одан не њему већ ЕУ олигархији. Расмусен није најгори од европских лидера, овде није реч о личним особинама, већ о томе како ЕУ корумпира иначе поштене људе. Слично се десило у Португалу гдје се премијер одазвао на апеле челника Њемачке и Француске, а не мишљењу својих бирача.

Предраг Маркочевић, потпредсједник Странке и предсједник Добојско-посавског окружног одбора

Браћо и сестре, Шешелјеви српски радикали, поштовани гости,

Гостујући недавно на БХТ1 амерички амбасадор у Босни и Херцеговини Чарлс Инглиш изразио је жаљење због неусвајања такозваног "априлског пакета" уставних промјена из 2006. године, сматрајући да последице 2006. године, као директна последица неусвајања уставних промјена, политичка ситуација у БиХ само назадује.

Интересантно је зашто је неким круговима било толико стало да се усвоји априлски пакет уставних промјена, сада већ давне 2006. године, када га са толике временске дистанце помињу, сматрајући га каменом темељцем онога што се у политичком животу РС и БиХ касније догодило.

Треба ли и овај пут понављати да је кључну улогу у слању "априлског пакета уставних промјена" на сметљиште историје одиграо наш предсједник Мирко Благојевић, тада народни посланик у Парламентарној скупштини Босне и Херцеговине?! Одбијање априлског пакета дало је довољно времена за стварање услова да многи у Републици Српској, па и они који су гласали за спорни пакет, схвате оно што Шешелјеви радикали одавно знају и говоре: "Априлски пакет и сви други пакети против су српског народа и Републике Српске, и само су почетна фаза у уништавању Републике Српске и нестанка Срба као народа западно од Дрине".

Оно што није постигнуто "априлским пакетом" 2006. године настављено је у два наврата такозваним "Бутмирским пакетима" крајем 2009. године.

Први бутмирски пакет носи печат Европске уније и САД персонификован у Министру иностраних послова Шведске Карлу Билту и америчком дипломати Џејмсу Стајнбергу, а за циљ има слабљење Републике Српске, готово до нестанка. Наравно, бомба која треба да уништи РС упакована је у лијепу амбалажу представљену као услови за приближавање Европи, поштовање људских права, и шта све не још.

Пакет предлаже знатно јачање институција БиХ и готово потпуно личи на "априлски пакет" уз неке мање корекције. Поред прерастања Савјета министара у класичну државну Владу са премијером на челу, уз добијање три нова министарства на нивоу БиХ / екологија, пољопривреда, наука и технологија / пакет за промјену Устава БиХ предвиђа увођење функције Предсједника БиХ са два Потпредсједника, бирањем у Парламентарној Скупштини БиХ. Приједлог драстичне измјене начина бирања и одлучивања у Предсваничком дому и Дому народа Парламентарне скупштине БиХ, те бирање посланика у Представничком дому "на основу општег и једнаког бирачког права непосредним и тајним гласањем", уз потпуно заобилажење институција ентитета и принципа ентитетског гласања, пресудно су утицали на став српске стране да се о оваквим предложеним рјешењима уопште не може разговарати. Када се има у виду и чињеница да је много тога у предложеном пакету нејасно и двосмислено дефинисано, што ствара могућност накнадних тумачења на штету српске стране, одустајање од било каквих преговора једино је могуће и прихватљиво рјешење, мада на преговоре није требало ни ићи јер је процедура промјене устава сасвим формализована и прописана и нигдје не пише да је воде странци ултимативно захтијевајући да усвоји устав у форми како они желе. Странци једноставно нису субјект која може предлагати нешто такво.

Након фијаска првог Бутмирског пакета други Бутмирски пакет персонификован у лику извјесног Роберта Купера, чија је званична функција "Генерални директор за иностране и војно-политичке послове при Генералном секретаријату Савјета Европске Уније", донио је мање али не суштинске промјене. Приједлог пун замки и скривених превара, као и ранија два, веома је опасан јер му је циљ исти. Овим приједлогом на босанскохерцеговачки ниво преносе се четири области / за разлику од ранијег пакета придодаје се и локална самоуправа / и, мада се то нигдје не помиње, извјесно је да би то значило четири нова министарства на нивоу БиХ.

Овај приједлог пакета садржи у себи три опасне замке које би српски народ и Републику Српску, у случају усвајања, дошле главе. Наиме, институти до сада непознати у нашој политичкој пракси, стварају услове за

произвольно тумачење. Ради се о институтима израженим терминима: подијелена надлежност између ентитета и БиХ, начело супстидијарности и европска клаузула.

У свакој правној држави надлежност сваког органа и нивоа власти строго је дефинисана, а увођење институте "подјеле власти" у ситуацији када је босанскохерцеговачки ниво диминантан и кад се без икаквих проблема у БиХ институцијама Срби могу надгласати, довела би Републику Српску у ситуацију да би и такозване "подијелене надлежности" прешле на БиХ ниво. Ради се о областима: опорезивање, изборни процес, правосуђе, пољопривреда, наука и технологија, заштита човјекове околине, локална самоуправа, безбједност.

Начело супстидијарности изворно значи да се одлуке требају доносити на нивоу што ближе грађанима и по први пут је дефинисано 1992. године у уговору из Мадрихта којим је успостављена Европска унија, као кључни појам дефинисања заједничких, националних и наднационалних овлашћења држава чланица и Европске уније. У пракси се то начело своди на то да виши ниво власти процјењује да ако он може некакво овлашћење или посао обавити боље него нижи ниво, онда га он преузима у своју надлежност, без сагласности нижег нивоа власти. У нашој збиљи то би се свело на ситуацију да институције БиХ, у којима Срби немају право вета, одлуче да одређену ентитетску надлежност могу боље обавити органи БиХ, што би било сасвим довољно да надлежност са ентитета пријеђе на ниво БиХ.

Трећи институт, такозвана "европска клаузула", даје овлашћење институцијама БиХ да све оно што је у вези Европске уније или што тражи Европска унија рјешавају институције БиХ те да се од стране ентитета нити било кога то не може на било који начин оспоравати. Наравно, јасно је да је и ово огроман простор за

злоупотребе, тим прије кад се има у виду да Европска унија приликом процеса придруживања показује интересовање за све сфере друштвеног живота па тражи податке и интервенције, те измјене прописа везано за, на примјер, држање и гајење перади па до стратешких области као што су безбједност и одбрана.

Наравно, у оба понуђена пакета подразумијева се да се све новоосноване институције и надлежности пренесене на БиХ ниво уграде у Устав БиХ.

Српска радикална странка "Др Војислав Шешељ" заступа принципијелан став који гласи:

"Устав БиХ као Анекс Дејтонског споразума може се мијењати само сагласношћу оних који су га донијели, процедуром прописаном Уставом БиХ, за шта је неопходна сагласност Републике Српске. Све до сада пренесене надлежности на ниво БиХ, неуставне су и незаконите и не може бити говора да се уграде у Устав БиХ. Важећим Уставом БиХ прописано је да су надлежности БиХ институција: вањска политика, вањско-трговинска политика, царинска политика, монетарна политика, финансирање институција и међународних обавеза БиХ, политика и регулисање питања имиграције, избјеглица и азила, провођење међународних и међуентитетских кривичних прописа и сарадња са Интерполом, успостављање и функционисање заједничких и међународних комуникацијских система, регулисање међуентитетског транспорта. /Члан 3. став 1. Устава БиХ/

Све владине функције и овлашћења, која нису овим Уставом изричито повјерена институцијама БиХ, припадају ентитетима. /члан 3 тачка 3 устава БиХ/

Овај устав може бити мијењан и допуњаван одлуком Парламантарне скупштине која укључује двотрећинску већину присутних који су гласали у Представничком дому. /Члан 10 став 1. Устава БиХ/

Миленко Тодоровић, потпредсједник СРС Др Војислав Шешељ и предсједник Сарајевско-романијског окружног одбора

Даме и господа,

Европска унија као "наднационална заједница" која је заснована на сплету међународних уговора има специфичан положај у међународним односима земаља у транзицији, раније источноевропских земаља, јер она није само важан фактор тих земаља већ је и "референтна тачка", односно циљ сарадње, што те земље постављају као свој приоритет. Главни оквир за приближавање Европској унији су принципи Европског савјета из Копенхагена из 1993. године, али они су за земље западног Балкана допуњени са још два: регионална сарадња и поштовање мировних споразума што укључује и сарадњу са Хашким трибуналом.

Много се говори и пише о уласку Босне и Херцеговине у ЕУ, а самим тим и у НАТО, најпознатију војну алијансу у данашњем свијету. Данас је НАТО друга најважнија институција у Европи. Све оно што се говори и пише о НАТО и ЕУ није ништа друго него медијска припрема, стварање климе у свијести људи о благостању које нас тамо чека. Међутим, мени се чини да смо ми прије били у Европи од Европе. Сјетимо се само споразума који су овјерили Стефан Немања и Фридрих Барбароса, о преласку крсташа преко Немањине државе. На тај споразум се Стефан Немања својеручно потписао, а Барбароса је уговор овјерио отиском прста.

Наравно улазак у ЕУ и НАТО има и своју цијену, која сигурно није мала. Споменимо само чињеницу да држава која улази у ЕУ губи свој суверенитет, губи елементе који државу чине државом.

Чињеница је да на челу те војне алијансе стоји амерички генерал. То значи да Америка хоће да подијели терет ратовања, да се, рецимо, наши војници нађу на ратиштима у свијету које је отворила управо та Америка. Већ сутра ће се војници из Црне Горе и Босне

и Херцеговине наћи, рецимо, у Авганистану. Наш народ каже: "Сила Бога не моли".

Распадом Совјетског Савеза, односно распадом Варшавског пакта, на историјској карти свијета остала је само једна војна велесила, САД, која под својом контролном шапом држи скоро цијели свијет коме намеће своју демократију такозваним хуманитарним бомбама. Познато је да је Русија, послје распада Совјетског Савеза, у економском и политичком виду пала, али сада смо свјedoци дизања Русије и у економском и у политичком смислу. Зар није недавно и руски предсједник Медведев изнио идеју о новим облицима безбједности у Европи? Распадом Совјетског Савеза долази до дисхармоније на политичкој карти свијета, наиме, САД су остале једина сила која је наметала своја рјешења и зато се много здушније ангажовала у прекрајању политичке карте Европе.

Послје долази до рушења Берлинског зида и до уједињења Њемачке. Према званичним документима и споразумима речено је да се НАТО неће ширити према истоку. Чак је у тим документима речено: уједињена Њемачка је постала чланица те војне алијансе с тим да ће базе остати на западу, дакле, у Западној Њемачкој. Међутим, изигран је и тај споразум па су и чланице Варшавског пакта ушле у НАТО. У Румунији је направљена америчке база. Постављање војних база је кршење споразума "Четири плус два". То је резултат Бушове политике. Изгледа да се игра америчка игра. Украјина, Грузија, САД граде такозвани ракетни штит. Америчка администрација је вјешто увукла поједине европске државе у војну алијансу, како би на такав начин обезбиједила живу силу за своје интересе. Све се то вјешто крије иза ЕУ. Поставља се питање да ли чланство у ЕУ значи и чланство у НАТО? Не. Аустрија, Кипар, Малта су одбиле као чланице ЕУ чланство у НАТО.

Наравно најприје је направљен Лисабонски споразум, а потом Европски устав. Нажалост познато је да многим земљама из ЕУ није допуштено да се о томе уставу изјасне. Рецимо Французи су тај устав одбили са 55% гласова, а Холанђани чак са 60%. Карактеристичан је у том смислу случај Словачке која је такође одбила Устав ЕУ; међутим, Уставни суд те државе је наметнуо тој држави Устав ЕУ. Сада се поставља питање је ли то та европска демократија? Не знам да ли у свјетској историји има оваквих случајева да се крши право суверених народа и да се на мала врата проглашава европски устав. Значи Лисабонски договор нема легитимитет ни легалитет. Уставни суд Њемачке заузео је став 30. јуна ове године да легитимитет имају државе и народи јер не постоји неки европски народ. Наравно, мало се или скоро ништа не зна о овом ставу Уставног суда Њемачке.

Колико је НАТО миротворна организација најбоље показује агресија на СР Југославију 1999. године. То је

послије Другог свјетског рата највеће ангажовање војне силе. У тој агресiji на једну суверену државу учествовало је деветнаест најразвијенијих земаља са 1100 авиона и најсавременијом војном опремом. Над СР Југославијом је обављено 25.000 борбених летова и том приликом је бачено око 25.000 тона експлозива често обогаћеног уранијумом. Том приликом, поред 10 земаља које су директно учествовале у агресiji, многе земље из окружења ставиле су своје територије на располагање као што су Албанија, Хрватска, Босна и Херцеговина, Македонија, Мађарска, Бугарска и Румунија. Познати су ефекти те агресije.

Наиме, грубим кршењем члана 2. Повеље УН, без сагласности Савјета безбједности УН, ваздушне и поморске снаге су 24. марта 1999. године извршиле агре-

сију на СР Југославију, кршећи одредбе међународног хуманитарног права. Том приликом прекршена је и Женевска конвенција о ратном праву из 1949. године. Треба рећи да је НАТО прекршио и одредбе свога Статута према коме је та алијанса регионална и самоодбрамбена организација која може дјеловати на просторима једне од својих држава чланица. Том агресijом директно су прекршени устав и закони многих држава које чине ову алијансу.

Данас је добро познато да многе државице које су ушле у ЕУ нису задовољне статусом. У сваком случају појам европских интеграција је заиста сумњив, те сматрам да је улазак у ЕУ уз оволика условљавања апсолутно непотрбан, а улазак у НАТО нешто што српски народ не би себи никад смио дозволити.

Горан Ђуковић, члан Извршног одбора СРС Др Војислав Шешел и предсједник Херцеговачког окружног одбора

Даме и господо,

Пред рат на простору бивше Југославије у више америчких анализа наведено је да су Срби пргав, својеглав, непромјењив инепослушан народ, са којим велике силе не могу лако да изађу на крај, да су Срби на погрешној страни хришћанства, да је Србија превише на Истоку итд. Иначе на Западу је одавно увијежено мишљење, да су Срби велики русофили и да ће као такви увијек и у свакој ситуацији бити на страни Русије. Европа вијековима његује стереотип, да је свако јачање Срба аутоматски и јачање руског присуства на Балкану. Отуда су данас НАТО базе смјештене код народа који никад не би самостално остварили своје вјековне снове и циљеве без помоћи великих сила. То у ствари показује да смо ми жртва геополитичких трвења великих сила.

У тим трвењима Запад је испољио много зле воље према Србима. Сјећамо се политике Геншера, Кинкела, Ватикана на челу са Иваном Војтилом итд. Запад је срушио међународно признату државу Југославију, наравно, под покровитељством НАТО, САД-а, уз свесрдну

помоћ изнутра. Европа је признала републичке границе као међународне, једино за Србију није уважила тај Бадинтеров принцип. Европа сноси одговорност за рат у Југославији, за ембарго, за санкције, за НАТО бомбардовање Републике Српске Крајине, Републике Српске, Србије и Црне Горе. Та Европа је подржала одвајање Црне Горе од Србије, а притом није дозволила да више од 300.000 држављана Црне Горе гласају на референдуму о независности. Та Европа данас отима срце Србије, отима Косово и Метохију, под изговором да је то специјалан и јединствен случај.

Чак је и угледни амерички дипломата Хенри Кисинџер у Прагу на једном форуму 1998. год. рекао: "Ако НАТО буде решавао све мањинске проблеме, како ће свијет изгледати за десет година?"

Показало се да интервенција НАТО на Косову и Метохији није била никаква хуманитарна интервенција, него задовољење америчких геополитичких интереса. Замјеник државног секретара САД из Клинтоновог времена, Талбот, у својој књизи наводи да је стварни разлог бомбардовања Србије 1999. године одбијање Милошевића да спроведе модел пљачкашке транзиције по рецепту ММФ-а и Свјетске банке. Није се смио, дакле, допустити такав преседан у Европи. Глобализација у суштини и представља планетарни тријумф богатих над сиромашним. Зато није случајна изјава француског предсједника Саркозија, да Француска више неће бити држава социјалних установа, већ држава власника. Овакав став представља дугорочни циљ бирократије из Брисела.

Генерално, Европа је на "српском питању" доживјела велики пораз. Погажена је повеља Уједињених нација, погажена је Хелсиншка повеља, срушен је систем међународних односа грађен послије Другог свјетског рата, погажено је међународно право, а изнад српске главе и данас пријети мач у виду Хашког суда неправде.

Већ одавно нам је постало јасно да је међународно право, уствари, право Запада, да су све тзв. међународне

институције уствари институције Запада. Те институције, почев од Уједињених нација, Европске уније, НАТО, па до Свјетске банке и ММФ-а, постоје да би се одржавала доминација Запада односно САД-а у свијету. Они јесу инструмент Америке која преко ових организација и институција остварује своје националне интересе, јер Американци свугдје у свијету, чак и у космосу и црним рупама, имају своје националне интересе.

Запад, односно Америку не занима толико како ће БиХ бити административно устројена. Њима више одговара једно неуређено стање, једна конфликтна ситуација која у сваком моменту може произвести сукоб. На тај начин они имају оправдање за своје дугорочно присуство на овом простору. Њих једино занима улазак читавог региона у НАТО, како би имали топовско месо за ратове у Ираку, Авганистану и другим тачкама свијета гдје их одведу нафтни и други стратешки интереси. Пошто у последње вријеме губе те неоправдане освајачке походе, потребне су им свјеже балканске снаге да тамо гину умјесто Американаца и Британаца, јер им друге европске земље отказују послушност. Ми Срби сигурно нисмо спремни да тамо шаљемо своје синове да гину, поготово не за туђе интересе, након свега што нас је снашло од НАТО и његових ментора. Америка и њене западне слуге су свјесне те чињенице и непокорности Срба, насупротив других народа у БиХ који прихватају то слуганство. То им је потврдила и недавна анкета НАТО која је показала да 75% Срба не жели у НАТО.

Због тога нас западна дипломатија већ одавно настоји увући у процес диригованих уставних промјена и процес наводне интеграције у Европску унију кроз тзв. договор о стабилизацији и придруживању. Што се тиче уставних промјена оне имају за циљ да толико развласпе српски народ, да Срби практично не би могли да значајно

утичу на било коју одлуку у БиХ па и ону о евентуалном прикључењу НАТО. Устав је већ до сада доживио такве измјене да је драстично нарушио Дејтонски споразум. На жалост томе су допринијеле и наше неодговорне и, рекао бих, наивне владе. Пренесено је више од шездесет суштинских надлежности које по Дејтону припадају српском народу, а које су Републици Српској дале атрибуте државе: полиција, војска, судство, обавјештајна служба, царина, пореска служба, грб, химна. Подсјетио бих да је у ингеренцији БиХ била само спољна трговина, дипломатија и монетарна политика.

Садашње уставне промјене предвиђају између осталог: укидање ентитетског гласања, промјену начина избора српског члана Предсједништва тј. увођење функције предсједника БиХ кога би бирао Парламент БиХ, као и увођење института Владе БиХ, а у току је и процес транзиције полиције на ниво БиХ. Оваква уставна решења сигурно не одговарају српском народу, и чине потпуно излишним уставна рјешења из Дејтона.

Српски радикали подржавају Дејтонски устав који гарантује мир и стабилност у БиХ и шире у региону. Уставна решења су свакако промјенива, али у условима стабилности и послјеведеног пописа становништва. Наравно, на бази договора три конститутивна народа, уважавајући интересе других уколико нису у супротности са српским националним интересом. У том ћемо смислу и дјеловати и даћемо активну подршку влади РС у настојању да сачува Републику Српску и интересе српског народа.

Српска радикална странка др Војислав Шешел се залаже за јединство српског народа, развијање властитих потенцијала и, свакако, политичку, економску, војну, и културну сарадњу, прије свега, са пријатељским нам земљама. То, свакако, јесте наша алтернатива!

Општински одбор Српске радикалне странке Др Војислав Шешел Прњавор

Погјела никољданских пакетића дјечи прњаворских Рома

Уочи великог православног празника Никољдана, Општински одбор Српске радикалне странке Др Војислав Шешел у Прњавору уприличио је 18. децембра 2009. године подјелу пакетића дјечи прњаворских Рома. Пакетиће је уручио Драгоје Суботић - Сека, предсједник Општинског одбора Шешелевих радикала и одборник у Скупштини општине Прњавор.

На пригодној свечаности приређеној тим поводом, Суботић је навео да се он годинама одриче свог одборничког додатка у корист хуманих акција као што је ова. И не само то, како је Суботић даље навео, Општински одбор Шешелевих радикала Прњавор и он као одборник у Скупштини општине, пружањем

финансијске помоћи и помоћи у развоју спортских активности ромске дјеце, настоје да олакшају живот ове популације. У том смислу је и одређено да се ромској дјечи дарују никољдански пакетићи како би та дјеца приближно својим осталим вршњацима доживјела и осјетила благодат Никољдана.

У име ромских породица присутнима се обратио Атиф Карић с ријечима захвалности Шешелевим радикалима и Драгоју Суботићу - Секи лично.

Василије Шајиновић, члан Извршног одбора СРС Др Војислав Шешељ и председник ОО Добој

Поштоване даме и господо,

Промјена постојећег Устава Босне и Херцеговине, прикључење ових простора Европској унији, те приступање војном савезу Западне алијансе, три су питања која је данас и овдје наметнула међународна заједница и захтијева од домаћих политичара њихово неодложно и хитно рјешавање. Уствари, ради се о једном комплексном питању састављеном из три повезана дијела у коме је први дио - провођење уставних промјена- предуслов за друга два дијела.

С обзиром да без проведених уставних промјена фактички и нема могућности прикључења Европској унији а ни НАТО, онда се у овом тренутку као логична намеће само расправа о уставним промјенама. Тек са разрјешањем овог питања отвара се или, пак, постаје беспредметно питање могућег уласка Босне и Херцеговине у Европску унију и НАТО.

За Републику Српску није прихватљиво ниједно политичко или правно рјешење које се тражи под притиском и о томе, бар декларативно, постоји општа сагласност свих политичких фактора у овом ентитету. Међутим, искуства из протеклих година нас тјерају да будемо опрезни јер знано је да су водећи српски политичари подлијегали притиску и некритички удовољавали захтјевима који су долазили понајприје из ОХР, а затим и од других иностраних мешетара који су се уплитали у друштвено-политички живот у Босни и Херцеговини. Врло су илустративна у наведеном смислу два отворена признања о којима смо ових дана могли слушати путем медија. Прво је признање актуелног председника Владе Републике Српске и лидера СНСД-а Милорада Додика о томе како су га странци преварили у вријеме његове пуне сарадње с њима и потпуног пов-

јерења у њих. Додик се јавно покајао што је странцима вјеровао на ријеч и ишао да удовољи њиховим захтјевима у вријеме свог првог мандата председника Владе Републике Српске.

Други примјер смо могли чути прије неколико дана у једној емисији Федералне телевизије у којој званичник из СДА недвосмислено означава бившег председника Републике Српске Драгана Чавића као јединог реалног политичара из српског ентитета који је испуњавао захтјеве муслиманске стране у низу рјешења која су договорана у вријеме Чавићевог лидерства у СДС-у и у вријеме његове функције председника Републике Српске.

Дакле, странци који мешетаре у Босни и Херцеговини изврдавајући и скрнавевећи одредбе Дејтонског мировног споразума на коме почива устројство Босне и Херцеговине јесу опасни људи по даљу судбину овдашњег српског народа. Али, још су опаснији и погубнији недоследни српски политичари који пристају да се повинују притисцима а немају храбрости да се принципијелно и до краја боре за циљеве какве су обећали својим бирачима и слједбеницима.

Познати су досадашњи ставови Шешељевих радикала у односу на притиске који су долазили из ОХР и од иних формалних и неформалних представника међународне заједнице; једноставно су их називали правим именом и одбијали да се повинују и по цијену скидања с функција на које их је народ изабрао. У нека времена су због своје принципијелности и храбрости Шешељеви радикали били усамљени у српском политичком корпусу и остајали без подршке својих саплеменика. Чак су од својих саплеменика, а истовремено и политичких неистомишљеника, оптуживани за тобожњи екстремизам који наводно штети остварењу просперитета Срба у Републици Српској и Босни и Херцеговини.

Данас је јасно да су Шешељеви радикали били дубоко у праву када су обзнањивали народу како је чин пристајања на кршење одредаба Дејтонског мировног споразума од стране српских политичара и званичника из Републике Српске у представничким органима и тијелима Босне и Херцеговине очит чин издаје српских националних интереса. Али, треба то још једном нагласити, данас се много теже одупријети притисцима јер су сви досадашњи олако дати уступци соколили високе представнике и ОХР булументу да овдје направи такву технологију владавине каква нигдје на свијету не постоји. Наиме, свуда у свијету, радило се то о примитивнијим или цивилизованијим срединама, људи пружају отпор када их неко угрожава. Тај отпор се свуда сматра легитимним осим овдје код нас гдје је много поткупљених гласноговорника новог свјетског поретка који подло и безобразно убјеђују нашу јавност како је најбоље за овдашње људе да се препусте бјелосвјетским авантуристима и шићарцијама да их ови воде у свијетлу будућност евроатланских интеграција.

Неда Петрић, члан ОО СРС Др Војислав Шешељ у Бијељини

ИДЕЈА ВЕЛИКЕ СРБИЈЕ

Кроз бројне научне радове, скупштинске говоре, телевизијске мегдане, радио емисије проф. др Војислав Шешељ између осталог истиче и идеју Велике Србије и њене западне границе: Карлобаг, Огулин, Карловац, Вировитица

Шешељу много замјерају, употребу овог термина који је према историјским списима први употребио гроф Ђорђе Бранковић 1683. године у вријеме док су Турци опседали Беч. Бранковић је аустријском двору понудио писани елаборат ослобођења и уједињења свих српских земаља у Велику Србију, која би дефинитивно спријечила даље турске продоре у централној Европи. Док му је горјело под ногама, Беч је прихватио тај пројекат, али чим су Турци потиснути одустао је и примат дао сопственим плановима да овлада цијелим Балканом. Цар је у Бранковићу видио опасност за стратешке аустријске интересе, па га је ухапсио. Од тог времена сам помен Велике Србије представља прави баук за Аустрију, највећу опасност која пријети њој и цјелокупном католичанству.

Идеја Велике Србије је толико била јака да је чак и бечки двор хтио да територију угашеног српског

војводства прогласи Великом Србијом као царским протекторатом и тако српски национални полет упрегне у кола хабсбуршких династичких амбиција и потчини све српске земље под формом њиховог уједињења. Идеја је ипак била нереална условима нарасле српске националне еуфорије и међународне афирмације већ створених независних српских држава Србије и Црне Горе.

Државотворни пројекат Велика Србија постаје и јавни и политички програм српских радикала. Немогућност функционисања прве југословенске државе, афирмисала је идеју Велике Србије и у послјератном периоду. Радикалски народни посланик Пуниша Рачић је 1928. године на сједници Народне скупштине захтјевао да се држава преуреди и преименује у Велику Србију.

Српски културни клуб се такође залагао за идеју Велике Србије, а Велика Србија је и главна прекупација Равногорског четничког покрета Драже Михајловића. Велико оптерећење за Равногорски четнички покрет представљало је понашање емигрантске владе у Лондону и њена политичка неспособност. Четничком вођству је било јасно да ће једино пројекат Велике Србије задовољити српске националне интересе, али поједини дијелови покрета имали су дилему Велика Србија или Југославија.

Управо то стално колебање између југословенства и великосрпства били су најфаталнији за српске националисте. У пракси највећа опасност за Равногорски покрет и српски народ у цјелини били су комунисти, али је до српске свијести сазнање о томе натезе продирало, тако да је Михајловић редовно био изигран од комунистичког предводника. Дража Михајловић 1943. године прави велику грешку преорјентацијом на велику Југославију.

Следбенике Равногорског покрета дезоријентисало је непостојање јасно дефинисаног политичког програма, нарочито када је Михајловић у својим наступима тврдио да он уопште није великосрбин него поборник југословенства.

Крајем 1943. године Михајловић се поново враћа формули Велике Србије, али у великој Југославији. Најтежи ударац четницима Драже Михајловића ипак је задао краљ Петар II Карађорђевић. Краљ је смијенио Божидара Пурића са мјеста предсједника Владе и поставио хрвата Ивана Шубашића.

Издаја западних савезника и препуштање цијеле Југославије комунистичком вођи Титу идеолошки су потпуно растакали Равногорски четнички покрет. У војној структури четника долази до поремећаја, разбијања јединства, недисциплине тако да многи већ отворено, вербално иступају против Драже Михајловића.

Велика Србија. Као идеја врло јака преокупација Дражиних четника, политички програм српских радикала, врло је експлоатисана тема. Фасциниран српским херојством и величанственим побједама с почетка Првог свјетског рата Ернест Дени је написао

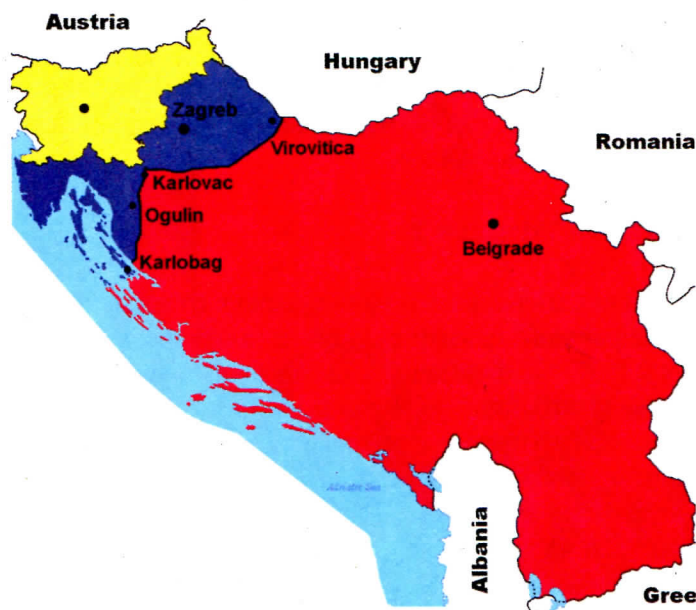
обимно дјело "Велика Србија". Дени у својој књизи дубоко анализира изворну природу српског национализма и закључује да национални принципи произилазе из жеље за срећом. Дени даље истиче да је патриотизам навиши облик морала јер је основни услов за срећу.

Највећи српски историчар Владимир Ђоровић био је убијеђен да је резултат Првог свјетског рата реализована српска државотворна идеја, коју су Немаљићи на челу са Стефаном ширили да би свој средњевјековни врхунац достигла под царом Душаном.

Кроз своју вјековну историју, сви Срби су испуњени тежњом да се дефинитивно ослободе и уједине у цјеловиту државу. И онда када то постижу, када је српски народ био на врхунцу моћи и славе долази до страшне грешке, невјероватне несмотрености и глупости владара, заблуда водећих интелектуалаца - уласка у заједничку државу.

Заједничка држава је уништила плодове свих српских побједа и осудила нас да XX и XXI вијека проводимо у ропству и патњи, изложени геноциду, да нам држава буде у рушевинама а најумније српске главе затвореници Међународног суда правде, тачније српског суда неправде.

Иако су многи српски великани посустали и сломљени од стране изопачених судија хашког Трибунала, проф. др Војислав Шешељ не посустаје, већ шест година из дана у дан све јаче и јаче бори се за своје идеје, бори се за српство, бори се за Велику Србију.

И заиста, сваки пут гледајући суђење овом господину, нашем предсједнику, увијек се изнова питам гдје је овдје "вербални деликт" и како то да данас, када се сви куну у демократију, суде човјеку који само користи своје демократско право, право на слободу мисли и говора и који испуњава своју моралну дужност да увијек и свугдје воли и брани свој народ.

Након инсценирања случаја Маркале 2

БОМБАРДОВАЊЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

Власти Републике Српске у својој намери да Српску уведу у злочиначку НАТО алијансу, потпуно маргинализују питање злочина алијансе над српским народом. Међу тим гнусним злочинима је и онај који режим највише скрива и гура у заборав - бомбардовање Републике Српске. Скоро да више нико не помиње тај догађај управо желећи да га избрише из свести Срба западно од Дрине

Бранећи ставове муслиманске стране Клинтонова администрација почетком треће недеље августа 1995. године прихвата Изетбеговићев план од 12 тачака. Убеђени да њихова победа може бити изведена само војном интервенцијом НАТО, муслиманска делегација у преговорима са Холбруком износи ове ставове сигурна да их и Вашингтон подржава. Вођство у Сарајеву је знало да Клинтон само чека изговор за почетак агресије.

За изговор су искористили, по већ испробаном рецепту, напад на саме себе. Како наводи један руски обавештајцац, за овај план се знало још 20. августа 1995. О томе су обавестили званичнике Америке, Немачке и Хрватске. "Руководства ових земаља нису ништа

Пише: Срђан Јосиповић

учинили да спрече провокацију и остали су неми на ову провокацију" - наводи овај руски официр.

Све до тада, Клинтонова администрација је била убеђена да ће Срби одбити Холбрукове измене Изетбеговићевог плана, чиме би створили услове за војну ескалацију. А онда се десило оно што Американци нису ни слутили, и Београд и Пале су прухватили мировну иницијативу. Схватили су да би, у овом случају, морали да преговарају са Србима. Тада

је са никада утврђене локације испалена и на Маркале пала граната која је усмртила како се тврди 70 људи. Информативна служба Главног штаба ВРС издала је одмах саопштење да немају никакве везе са овим злочиним. Нико од команданата УНПРОФОР-а и НАТО-а није желео да чује за овај извештај. Бомбардовање је могло да почне.

Случај "Маркале 2"

Индикативно је то што је, управо у то време Харис Силајдић држао конференцију за новинаре, па је чим му је стигла информација о експлозији, оптужио Србе. Алија Изетбеговић је затражио да Снаге за брза дејства нападну "српског агресора", у супротном ће блокирати мировне преговоре.

Да минобацачка граната калибра 120 милиметара није дошла са српске стране, тврдили су многи и амерички и руски стручњаци. "Санди тајмс" је у врху своје уводне спољнополитичке странице објавио текст под насловом "Срби нису криви за масакр", а у поднаслову "Експерти упозорили САД да је минобацач био босански". Овај војни коментатор наводи да су британски и француски експерти изашли на лице места 40 минута након експлозије, и да нису успели да нађу доказе да су убитачну мину испалили Срби, и како је лако могуће да су починиоци били муслимани. Када су ови експерти дошли у седиште УНПРОФОР-а у Сарајеву да поднесу извештај, "виши амерички официр" је одбацио њихов налаз.

Андреј Демуренко у свом извештају наводи да је немогуће погодити тако уско ограничен циљ - ни десет метара широка улица - са удаљености 3,3 километра колико су били удаљени најближи српски артиљеријски положаји. Како је он додао у извештају, чињеница да посматрачи УН-а задужени за контролу артиљеријског оружја нису чули карактеристичан фијук гранате пре детонације, наводи на претпоставку да смртоносни пројектил није испален из топа већ из другог оружаног система.

"Одлучан одговор"

Током акције која је названа "Одлучан одговор" која је почела 30. августа и трајала до 13. септембра, НАТО авијација је уз подршку Снага за брза дејства са Игмана изручила на Републику Српску преко 10 хиљада тона најубојитијег експлозивног материјала. Основни циљ ове акције био је да се уништи комуникациони систем Републике Српске, опрема за командовање, интегрални систем веза командовања, систем противваздушне одбране и логистичка инфраструктура. Тиме је значајно умањен борбени потенцијал Војске Републике Српске, створена је паника међу становништвом и војском и пружена директна помоћ муслиманско-хрватским снагама. Око 400 борбених авиона полетало је са аеродрома Авиано, Пјаћенца,

Ђоја дел Коле, Геди и Бриндизи у Италији и са два америчка носача авиона у Јадранском мору - "Теодор Рузвелт" и "Америка" и носача авиона британске ратне морнарице "Инвисибл", изводећи преко 3200 борбених летова и дејствујући по 150 војних и цивилних објеката по целој територији Републике Српске.

Првог дана агресије, мете НАТО снага којима су се придружиле и јединице Армије БиХ биле су Српско Сарајево, Соколац, Рогатица, Горажде, насеља у подножју Мајевице, српске општине Чајниче и Србиње и неке општине Српске Херцеговине. Током осталих дана до краја агресије, ријетко која општина није осетила како НАТО "спроводи правду". Одлуку да се изврши ова акција донијели су командант НАТО за јужну Европу, амерички адмирал Лејтин Смит и командант УНПРОФОР-а за бившу Југославију, француски генерал Бернар Жанвије. Огромну материјалну штету коју је проузроковало даноноћно бомбардовање генерал Жанвије је окарактерисао као колатералну. А шта за Жанвијеа значи колатерална штета најбоље сведоче уништени цивилни објекти: телекомуникациони систем српске радио телевизије (Козара, Свињар, Бецањ, Мајевица, Троврх, Невесиње и неколико мањих репетитора), радио станице (Соколац, Добој, Озрен, Лукавица, Србиње), резервоари за воду (Сарајево, Хан Пијесак, Калиновик, Невесиње), ПТГ репетитори (Козара, Циганиште, Кула, Троврх, Невесиње, Хан Пијесак, Српско Сарајево, Мајевица), сточне фарме пољопривредних добара (Романија, Хан Пијесак, Калиновик, Српско Сарајево, Србиње, Јахорина, Добој), болнице (Српско Сарајево, Озрен), насеље за избеглице у Хан Пијеску и Вишеграду, више фабрика, мостова, пре свих 4 моста на Дрини код Србиња, трафо станица и 110 киловолт-ни далековод из Вишеграда и више десетина јавних и приватних објеката.

Током првог напада који је почео око 2 часа иза поноћи, на небу изнад источних делова Републике Српске нашло се 60 авиона. Шема по којој су летели била је већ испланирана: сваком ваздушном удару претходило је темељно извиђање објеката, а посебно система ПВО РС. Беспилотне летелице су биле у функцији извиђања објеката у реону дејства. НАТО авиони су летели у борбеном поретку карактеристичном за употребу савремених борбених авиона: претходницу напада чинила је демонстративна група, симулирајући напад у циљу активирања ПВО система. Уз њих су летели авиони за извиђање и авиони за електронско ометање и против електронска дејства. Иза њих су дејствовали авиони за неутралисање система ПВО, а затим ударна група која треба да дејствује по утврђеним циљевима. Борбени летови НАТО авиона извођени су са висина изнад 6000 метара. Упоредо са ваздушним нападима, Снаге за брза дејства испаливале су пројектиле по Српском Сарајеву и то углавном по цивилним циљевима, насељима Лукавица, Тилава, Миљевићи, Гаврића Брдо, Вогошћи и Хаџићи.

Дарови Српске - српској колијевци

Шешелјеви радикали на Косову и Метохији

Пише: Новица Церовић

Одборник СРС др Војислав Шешел у Скупштини општине Билећа Дражен Дунђер крајем децембра је предводио конвој од четири камиона којима је на Косово и Метохију одвезено 103 тоне хране и однесено преко 38 000 евра сакупљених широм Српске. Тако најмлађа изборена и призната српска република вида живе ране које бестијални глобалисти задњих десет година непрекидно наносе колијевци српске државности

Дунђер није жалио труда и воље да у ђедовини Светог Саве, у Билећи и Невесињу сакупи преко 7000 марака и више од 9 тона хране и других потрештина. Била му је, како истиче, част да то по трећи пут чини за Србе који су, као стамени потомци најбољих војника средњег вијека у служби Стефана Првовјенчаног и Душана Силног, остали непокорени до данас.

Дарови за потомке српских племића и војника

Срби су један народ, а Херцеговина, Хум, Неретва, Босна, Косово и Метохија, Српска Војводина, Црна Гора и Крајина само су од продора Турака на Балкан до данас вјештачки разграничене покрајине једне јединствене територије на којој живимо 1500 година.

Хуманитарну акцију помоћи народним кухињама на Косову и Метохији под називом "Кад би хљеба било више" организовао је отац Милан Лазичић из Бање Луке, старјешина Храма Светог Цара Лазара у сарадњи са Удружењем "Мајка девет Југовића" са Косова и Метохије.

Почела је првог новембра када је грађанима Српске упућен апел да позивом на број 1415, дарују једну конвертибилну марку.

- Као одборник Српске радикалне странке др Војислав Шешел у Скупштини општине Билећа иницирао сам да Скупштина дарује 5.000 марака. Колеге одборници су одмах прихватили идеју да свако од нас одвоји још по 100 марака. Тако смо од 21 одборника сакупили додатних 2.100 марака. Тих 7.100 КМ пребацили смо на јединствени рачун у Бања Луку. Затим смо, као српски радикали, у Билећи сакупили 5 тона хране. Браћа из Невесиња су скупила додатних 4 тоне. Све смо натоварили на камион и дошли у Бању Луку пред цркву "Лазарицу" гдје смо натоварили остало - каже Дунђер који је свој посао оставио по страни и својим камионом кренуо на Косово и Метохију.

Ово је трећа хуманитарна акција која је на простору Српске организована за Србе на Косову и Метохији. Прва је била марта 2007. године, друга новембра 2008. и сада, крајем децембра 2009. трећа.

Дражен Дунђер, председник ОО СРС др Војислав Шешел у Билећи

За само мјесец дана трајања било је око 130.000 позива вриједних једну марку. Дио већих уплата је извршен директно на жиро рачун. Многа предузећа су упутила помоћ у храну.

Пут Косова и Метохије одвезени су: брашно, уље, шећер, со, рижа, тјестенине, конзервирана храна, све неопходно за рад народних кухиња. Највише је сакупљено брашна око 75 до 80 тона, што је према процјенама довољно да се у наредних 6 мјесеци обезбједе следовања хљеба за 1250 корисника народне кухиње у српским гетима на Косову и Метохији.

Борба за живот

Колико су следовања скромна најбоље илуструје податак да једна кухиња и пекара покривају најосновније потребе у храни око 500 људи у једном српском гету. Приоритет им је да брину о исхрани старих и немоћних, вишечланих породица који су на ивици социјалног старања и дјеце у основним школама. Циљ је скроман, да се сваком обезбједе само један тањир чорбе дневно и једно следовање од четврт хљеба.

- Страшно је када видите породице са деветоро, десеторо дјеце који немају хљеба, не зато што неће да раде већ зато што не смију да изађу из свога гета да зараде. Сада је 21 вијек, а ми отварамо народне кухиње

за српски народ којем је Запад одузео право на слободан живот, каже Дунђер.

Концлагори за Србе

- Трагично је да због сурове силе српски народ на дијелу територије сопствене државе мора да живи без струје, да не може обрађивати своје њиве, чувати стоку. Ако Срби изведу своје благо на пашњак питање је хоће ли га вратити. Шиптарски бандити и криминалци им једноставно све побију или похватају и одведу. Имате доле свашта. То је терор без граница. Тај народ је гладан слободе - свједочи Дунђер.

На питање зашто УНМИК не спречава терор, учесници конвоја одговарају да та организација "не вриједи ништа!" У прво вријеме су Србима давали изговоре како немају добрих доказа да би разбојнике затворили и предали на суд. Онда су Срби из ината почели да документују нападе. Али, чак и када се предоче фотографије и видео записи са којих се јасно може видјети и криминални акт и идентификовати лица која чине криминал наставља се са избјегавањем кажњавања терориста. Ако се оптужнице и подигну, процеси се никад не окончавају на штету нападача. Судови су под контролом албанске власти и не желе да дају било какву заштиту Србима.

- Чак и када су у кућном притвору тортуре над Србима не престају. Зими је највећи проблем гријање, лети искључења струје због чега се квари храна у замрзивачима. Јер када Шиптарима падне на памет, они искључе струју. Иронично је да је главни прекидач за струју у Србији. Зашто Влада Србије онда не искључи струју свима на Косову и Метохији? - пита Дражен.

Влада Србије чак понижава себе плаћајући шиптарским властима поновна укључења српских села на мрежу. Тиме пристаје на нова уцјењивања. Манастири и цркве у Рашко-призренској епархији и на подручју Косова и Метохије, ни данас немају струје. Користе се агрегатима за чији рад је потребна нафта. Нико не зна одговор докле ће то трајати. Због тога су чланови Одбора Епархије бањалучке за Косово и Метохију обишли и манастире Високи Дечани, Пећку Патријаршију, Грачаницу и Девич и уручили новац за куповину горива.

"Помаже бог" Цара Лазара

На сва четири камиона, на вјетробрану стоји по једна велика слика Цара Лазара. Тако је и сада, као и 650 година раније српски владар прокрстарио скоро свим својим покрајинама. Шта за бесмртног краља значе

некакве линије које привремени окупатори цртају између његових покрајина - жупа, покушавајући безуспјешно да подијеле његов народ? На питање како новоизмишљени цариници на неодрживој граници између старе Србије и најстарије и најљепше Србије реагују на повратак Цара Лазара из обиласка Херцеговине, Хума, Неретве, Босне, Српске Војводине и Старе Србије у своју ђедовину, Дунђер са осмијехом одговара да су - затечени.

- Кад нас зауставе, по њиховом обичају и тврдоглавости назову нам "мирдита." Ми им одговоримо са "помаже Бог." Након тога нас обично неколико тренутака гледају зблануто. Онда им објаснимо да смо Срби из Српске, а не Шиптари. Тек тад попусте и почну да нас третирају другачије - вели Дунђер. Било је и другачијих случајева.

- Једном смо са дјецом из јужних енклава прелазили мост у Митровици. Изненада су нас са свих страна опколили чувари моста. Када су видјели ко смо и одакле смо, све се промијенило у одушевљење. Одмах су нас одвели у неки кафић да нас часте јер им је више од дарова које носимо вриједно сазнање да смо уз њих - прича Дунђер.

Сви учесници конвоја су јединствени, у оцјени да дарови које су носили на Косово и Метохију, осим стварне, имају и симболичну вриједност. Исту какву су

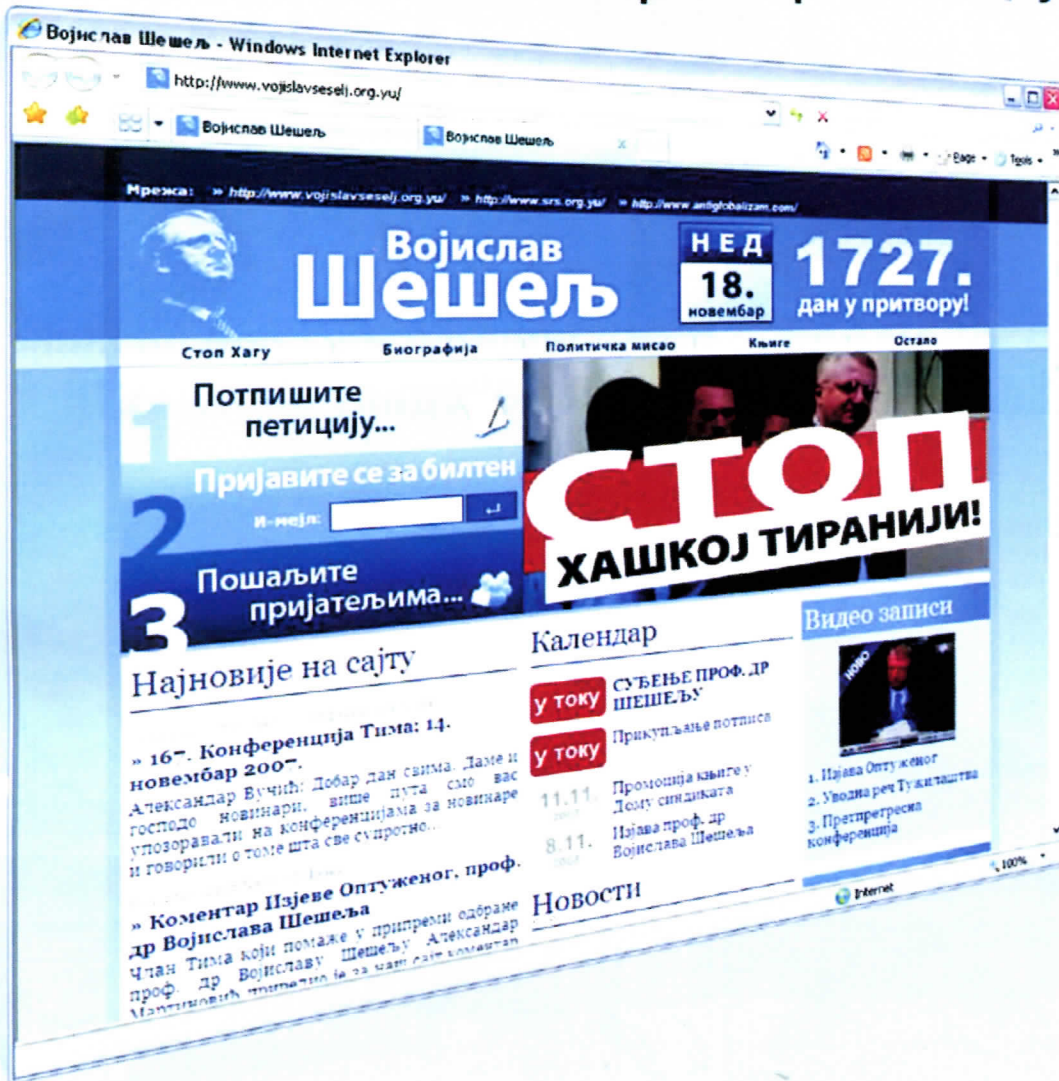
имали дарови који су са Косова и Метохије стизали током рата у БиХ, нама. Они су симбол узајамне преданости и захвалности, симбол свега што нас повезује као цјелину, као један народ.

- Радост и захвалност људи Косова и Метохије је искрена и дубока. Треbate видјети дјецу када им дођемо у кућу и донесемо скромне дарове, али дарове од срца дате. Највећа је радост што је то поклон народа Српске који је преживио и преживљава исту тортуру модерних окупатора. Ми смо им заиста захвални што су остали доле, што су изабрали да буду непокорени и поносни без обзира на цијену патње - кажу учесници конвоја.

Акција сакупљања помоћи за Србе на Косову и Метохији се наставља широм српских покрајина са лијеве стране Дрине, широм Херцеговине, Хума, Неретвљанске долине и острва, Босне и Крајине.

Војислав Шешељ

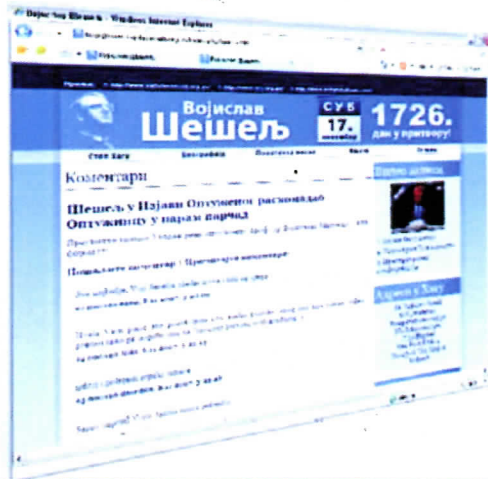
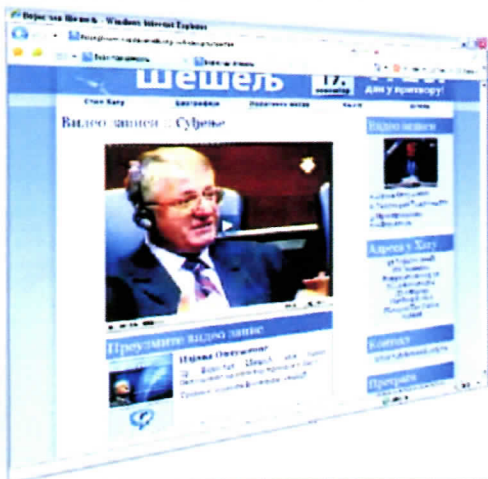
званична интернет презентација

Српска радикална странка представља вам преуређену интернет презентацију проф. др Војислава Шешеља, прилагођену потребама благовременог и истинитог информисања јавности о процесу који се води пред такозваним Хашким трибуналом. На интернет адреси www.vojislavseselj.com имате могућност прегледа и коментара најновијих вести и најаве догађаја. Можете погледати или преузети видео записе суђења, прочитати поднеске, транскрипте статусних конференција и упознати се са активностима Тима за одбрану.

Сви посетиоци сајта могу бесплатно преузети електронске верзије књига проф. др Војислава Шешеља, међу којима посебно издвајамо капитална научна дела „Идеологија српског национализма“ и „Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације“.

Уколико до саданисте били у прилици да потпишете петицију за директан пренос суђења на РТС-у, то можете учинити на овој интернет презентацији.

VOJISLAVSESELJ.COM

Др Војислав Шешељ

**ПОНТИФЕКС МАКСИМУС
САТАНИСТИЧКЕ ЦРКВЕ
ЈОВАН ПАВЛЕ ДРУГИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**АНТИХРИСТОВ НАМЕСНИК
ЗЛИКОВАЧКИ РИМСКИ ПАПА
БЕНЕДИКТ ШЕСНАЕСТИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**ВАТИКАН ГЛАВНО
САТАНИНО ГНЕЗДО**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**РИМОКАТОЛИЧКИ
ЗЛОЧИНАЧКИ ПРОЈЕКАТ
ВЕШТАЧКЕ
ХРВАТСКЕ НАЦИЈЕ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2007.